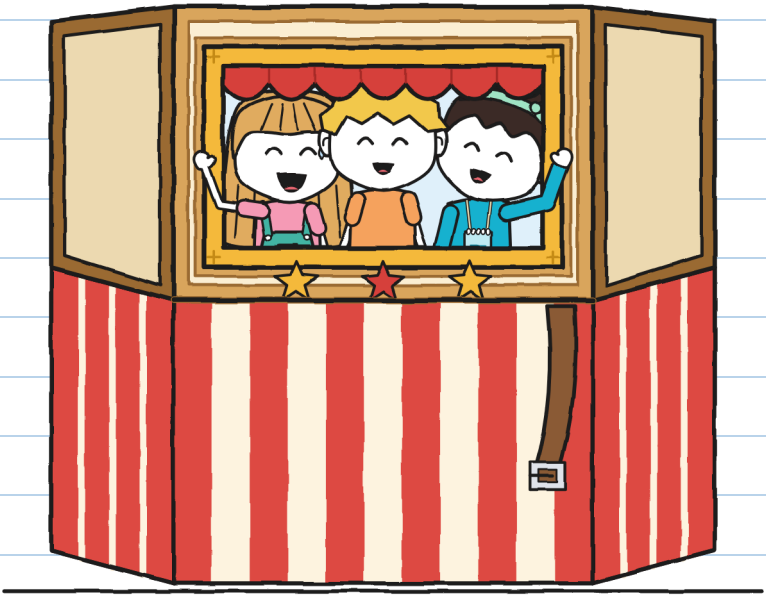
OMÖJLIGA LEVERANSER · 6

En plats för tre

LinguAula

(Gunnis anteckningsbok)

STORLEK L
Avancerad nivå · 11+

OMÖJLIGA LEVERANSER · 6

En plats för tre

Text och bild: LinguAula

STORLEK L · Avancerad nivå · 11+

Svensk version: LinguAula

Första upplagan: 2026

© 2026 LinguAula · info@linguaula.com

Får fotokopieras fritt, för klassrummet och för hemmet.

Bok 6 i serien. Tidigare: "Det här paketet bits", "Öppnas ej före åskan", "Retur, tack", "Inte här, Smula!" och "En tårta för två".

LinguAula

Jobba med varje kapitel på linguaula.com

Tre bär den. Jag har valt handtag. –J.

Delat. Vi får plats. –J.

Hittar du den: lämna tillbaka den hopfälld.

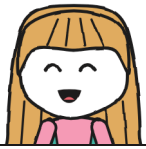
BARA I BERÄTTELSEN

Den här stämpeln visar det som bara händer i berättelsen: riktiga drakar finns inte och paket flyger inte tillbaka. Ska du transportera något på riktigt, titta på sidan 76. –J.

VEM ÄR VEM

Gunni. Mäter i centimeter. Den här veckan räknar han också något annat.

Julia. Hon kan vägen. Att förklara den är en annan sak.

Noa. Julias vän sedan förut. Mäter i steg: dem har hon alltid på sig.

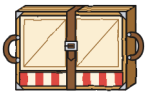
Irene. Leder teaterverkstaden. Hon säger inte vilken väg: hon säger "stopp".

Totte. Kör för BLIXTBUD och finns i affären. Tar tid och har inga åsikter. Nästan.

Märta. Lånar ut paketet. Kartongen släpper hon inte.

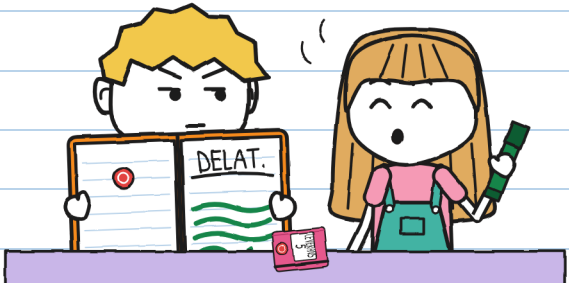
Nr 6. En teater som får plats i en kartong. Om ingen håller i remmen slår den upp där den vill.

R. Avsändare. Den här gången lämnade R. en rad i en inventarielista.

LEVERANSBOK 6
av Gunni

DELAT.

Anteckningsbok 5 tog slut med två visare på en urtavla. Den här är orange, som en mandarin, och har också affärens stämpel.

På första sidan skrev jag ett enda ord och lämnade en halv sida ledig, för säkerhets skull. Den var inte ledig en enda minut.

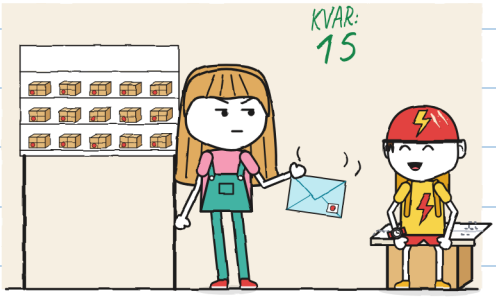
Jag har delat första sidan med min handstil. –J.

KAPITEL 1

Varför behövs det tre?

På måndagen, när skolan var slut, väntade Julia på mig vid disken med ett kuvert i handen. Det var varken grönt eller blått. Det var turkost, och det var stängt.

– Brevbäraren kom med det. Det står ”Till affären Omöjliga leveranser”. Jag har inte öppnat det på ett tag.
– Hur länge?
– Tjugoåtta minuter, sa Totte från sin låda och tittade på klockan. Kvartersrekord.

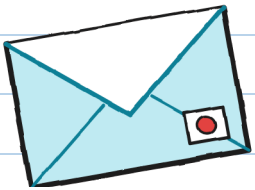

Inte mitt. Andras kuvert väger trefalt. –J.

Märta öppnade det med en nagel.

Jag heter Irene och är ansvarig för teaterverkstaden i medborgarhuset.
När jag uppdaterade inventarielistan hittade jag en rad:
"Hopfällbar miniteater: ännu ej mottagen".
Har ni den?
Lördag den 31:a är det kvartersrallyt.
Om miniteatern kommer hopfälld till vår gård,
buren av ett lag på tre, skriver jag på redan där.
I Noas lag finns det plats för tre och just nu är det bara hon.

Julia: det är ju jag! Nu håller jag på med teater.
Ta med någon som kan paket. –Noa

"Någon som kan paket". Det var jag. "Paket" gillade jag. "Någon" gillade jag mindre.

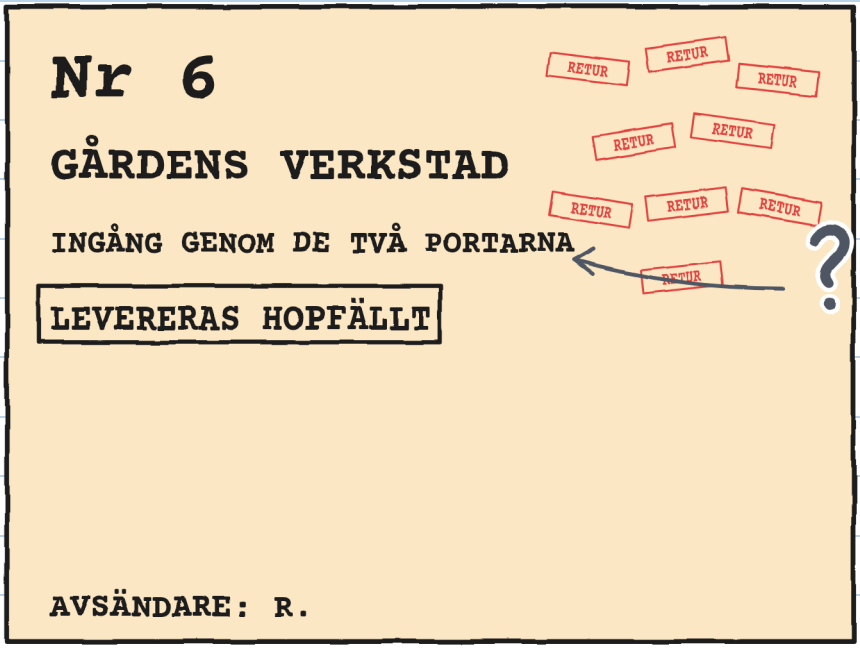
Klockan fem kom de två. Irene hade en pärm, en väst full av fickor och en visselpipa runt halsen. Noa hade ett block i ett snöre runt halsen och en turkos penna bakom örat.

Julia och hon kramades så länge att jag hann mäta det: elva sekunder. Jag stod en bit bort, med anteckningsboken. En anteckningsbok är bra till det också: att ha något i händerna.

– Det här är Gunni, sa Julia. Han kan paket.
– Hej, Gunni som kan paket, sa Noa. Och skrev upp mitt namn i sitt block.

Märta ställde sig på den blå pallen och tog ner nr 6 från sitt hyllplan. En kartong som alla andra.

– Nio stämplar, sa Julia.
– ”De två portarna”, läste Noa. Vilka två portar?

Irene visste inte. Märta inte heller. Jag skrev upp det med ett frågetecken.

– Jag har burit den nio gånger, sa Märta. Måndagar öppnade sömnadsgruppen. Onsdagar kören. Fredagar schacket. ”Verkstaden? Här är det inte.” Ingen skrev på för en verkstad.

– Teatern repeterar på gården, sa Irene. Och på gården finns ingen dörrklocka.

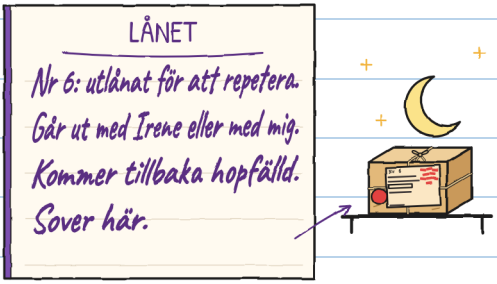
Hon öppnade pärmen och visade Märta ett blad med medborgarhusets stämpel.

– Nu står det i registret: ”Teaterverkstaden. Ansvarig: Irene”. För en verkstad skriver nu någon på.

– Nu när det finns någon som skriver på, varför bär inte Märta den i sin kartong, som Ellas ställ? frågade Julia.
– I sin kartong bar jag den nio gånger, sa Märta. Nu är det mottagaren som bestämmer villkoren.
– En hopfällbar miniteater är till för att bäras ut på torgen, sa Irene. Jag måste se att mina barn klarar den på gatan. Klarar de den inte, duger den inte åt mig. Och jag skriver inte på det som inte duger.

– Det där har jag hört förut, i ett bageri, sa Märta. Och skrev in sina villkor i boken. Etiketten blir kvar på kartongen, och kartongen blir kvar hos Märta.

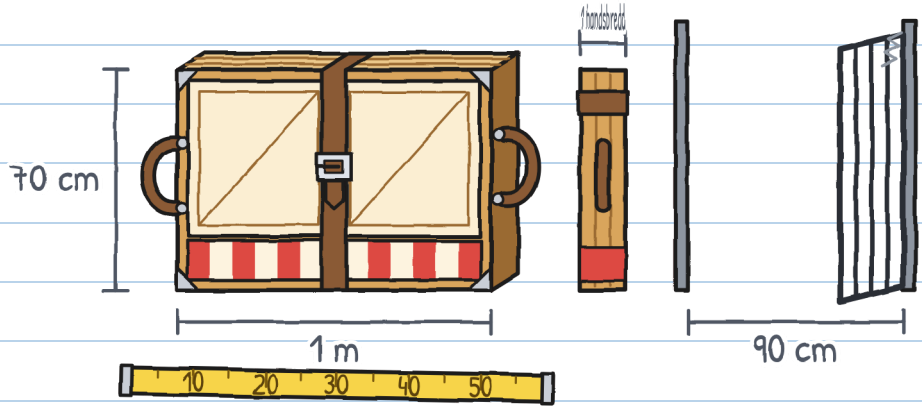

Sover den på hyllan finns i gryningen ingenstans att vända. Kvar på nio stämplar. Jag frågade. –J.

På tisdagen gick vi till gården vid medborgarhuset. Man kommer in från trottoaren genom en järngrind som stängs av sig själv.

Märta ställde kartongen på marken och lossade locket. När miniteatern kom ut växte den, som Ellas ställ. Jag blir inte rädd längre: jag tar fram måttbandet.

MÅTT FÖR NR 6

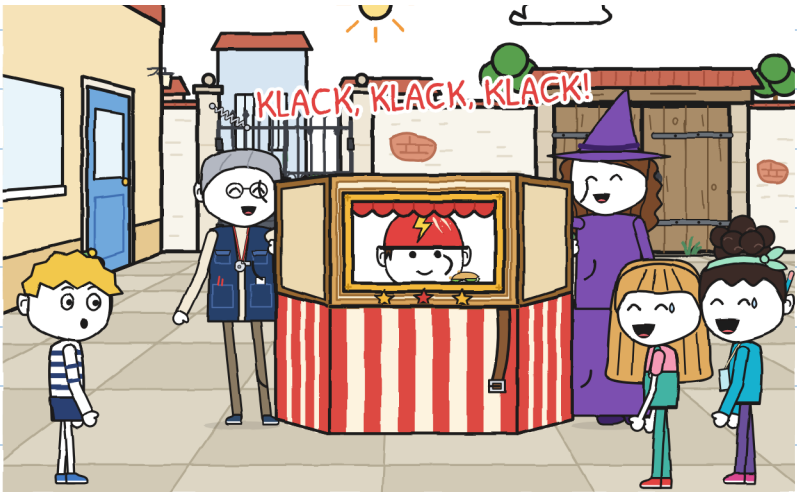

På högkant fick den plats genom grinden. Det var den enkla delen.

Först av allt ville Irene se om den var hel. Hon lossade remmen och vände på byltet. Panelerna slog upp av sin egen tyngd: klack, klack, klack. En scen med tre väggar, en kort ridå och ett fönster med karm i bakre panelen.

Genom fönstret syntes Totte, som kom förbi med en macka. Han hade munnen full. Han kunde inte hälsa.

– Den är hel, sa Irene. Verkstadens regel: händerna på handtagen. Aldrig på gångjärnen. Och vid vändningar håller någon i remmen.

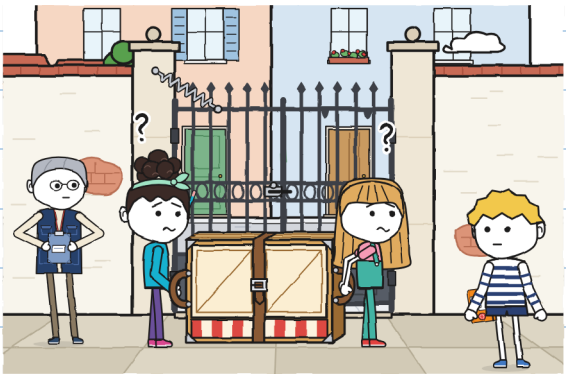
Irene och Märta fällde ihop den och spände fast remmen.

– Vi provar, sa Julia. Noa stod redan vid det andra handtaget.

De räknade till tre och lyfte. De klarade det. De gick ett varv runt gården och kom till grinden. Den var stängd.

Julia tittade på den. Noa tittade på den. Fyra händer, alla upptagna.

Jag stod två meter bort, med två lediga händer och en anteckningsbok.

Jag höll upp grinden med ryggen. De kom igenom. Irene skrev något i pärmen.

Den eftermiddagen uppfann jag apparaten i den här anteckningsboken.

TREMÄTAREN

vem gör vad på varje etapp

	BÄRA 	NAVIGERA 	RÖJA VÄG
gården, första försöket	Julia och Noa	Julia och Noa	
gården, andra försöket	Julia och Noa	Julia och Noa	Gunni

Två namn som upprepas och en tom ruta: då kommer man inte förbi. Med rutan ifylld går det.

Och jag skrev upp något annat, mindre: ”En grind kan också hållas upp av en sten”.

Det återstod att förstå etiketten.

– De två portarna är grindens två halvor, sa Julia.

– Båda måste öppnas, sa Noa.

– Vi kunde mäta muren utifrån först, sa jag.

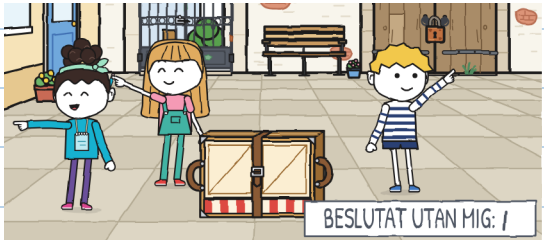
Vi pekade alla tre samtidigt. Julia på grinden. Noa på verkstadens lokal. Jag på gatan.

– Sen, sa de båda.

Jag gick ensam. Jag gick runt muren och hittade en sak. När jag kom tillbaka skrattade de åt något från innan jag kom hit. Jag öppnade munnen.

– Det är redan bestämt, Gunni, sa Julia. Det är grindens två halvor.

Jag stängde munnen. Och anteckningsboken.

Strecket såg jag två dagar senare. Det var mitt. –J.

KAPITEL 2

Vem kan vägen?

På onsdagen var det dags för första turen: från affären till gården, längs gatan. När jag kom var tremätaren redan ifylld. Med grönt.

– Du och Noa bär, sa Julia. Jag navigerar, för jag kan vägen. Och eftersom jag går först röjer jag väg.
– Vi kom på det på vägen hit, sa Noa.

Det som är skrivet med grönt går inte bort.
Andra strecket.

TREMÄTAREN

	BÄRA	NAVIGERA	RÖJA VÄG
gården, första försöket	Julia och Noa	Julia och Noa	
gården, andra försöket	Julia och Noa	Julia och Noa	Gunni
affären → gården	Gunni och Noa	Julia	Julia

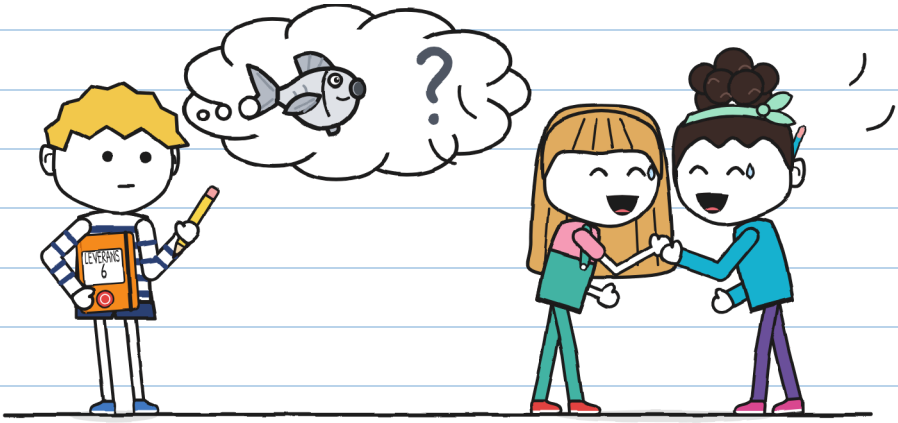
BESLUTAT UTAN MIG: II

– Innan vi går kunde vi göra en ritning, sa jag. Med svängarna numrerade.
– Ingen ritning behövs, sa Julia. Det är rakt fram till halta fisken.

Noa började skratta. Julia också.

– Vilken fisk?
– Halta fisken är halta fisken, sa Noa.
– Det är en lång historia, sa Julia.
– Och en mycket bra, sa Noa.

De berättade den inte. Tredje strecket.

Märta tog ut miniteatern ur kartongen vid affärens dörr. Noa spände fast remmen i första hålet.

– Så lossnar den fortare när vi kommer fram.

Jag gick längst fram och Noa längst bak. Framåt ser man gatan. Bakåt ser man bara miniteater. Irene kom sist, med pärmen och visselpipan. Hon sa inte vilken väg. Hon sa ”stopp” när det kom en trottoarkant.

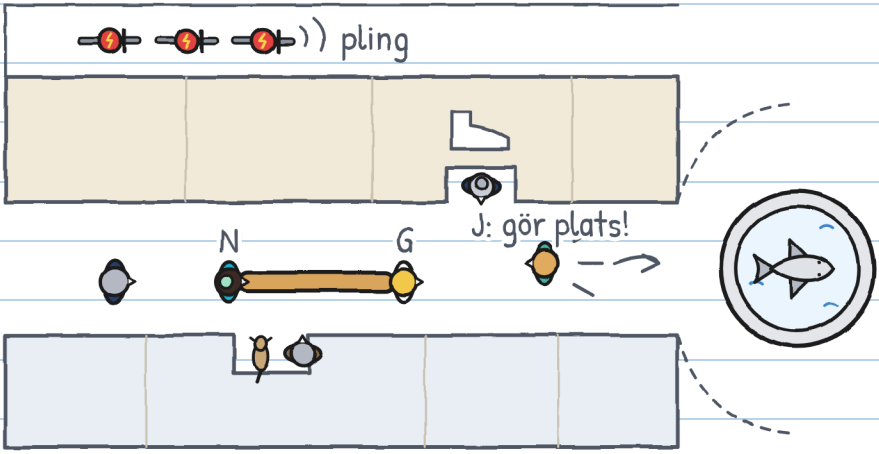

Julia röjde väg riktigt bra.

– Gör plats, här kommer en teater!

Skoaffärsägaren kom ut i dörren för att titta. En man med en hund väntade i en port. Långt borta, på andra sidan kvarteret, ringde en liten klocka. Pling.

– BLIXTBUD övar inför sin tävling, sa Noa. De åker cykel, med ett kuvert. Vi går, med det här.
– Med det här springer man inte, sa Irene.

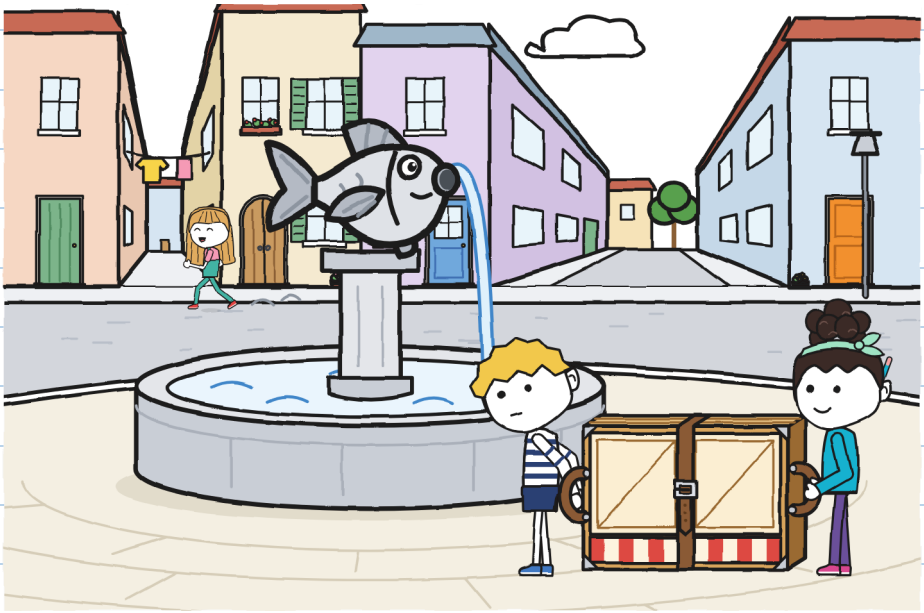

Vi kom till torget med fontänen. Julia vände sig om, ropade anvisningen och sprang iväg mot medborgarhuset, för att redan hålla upp grinden.

– Fram till halta fisken och sväng!

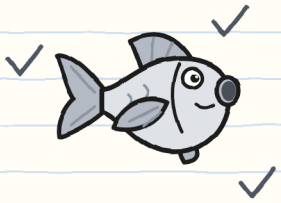
Och så var hon borta.

Mitt i fontänen står en fisk av sten. Jag tittade noga. Från min sida hade den alla fenor.

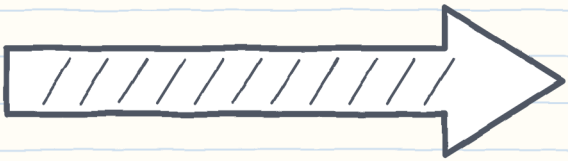

Jag tänkte snabbt, vilket inte är min grej.

Fontänens fisk: alla fenor syns.
Den är inte halt.
Det måste finnas en annan fisk.

Sväng: åt vilket håll?
Vänster, smal gata.
Höger, bred gata.
En miniteater klarar en bred gata bättre.

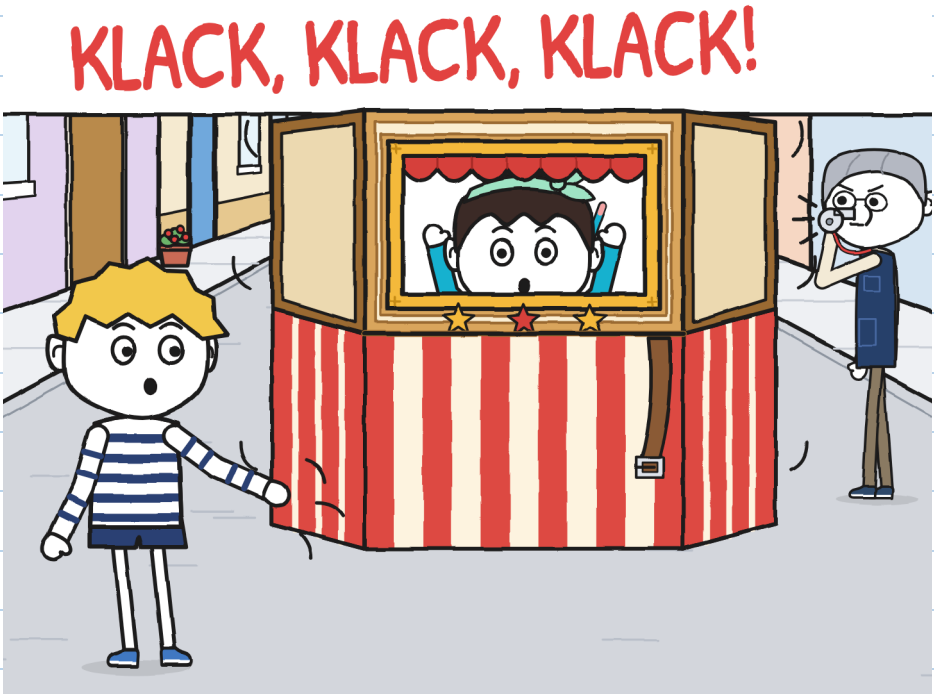

– Svänger jag nu? frågade jag bakåt.
– Vid halta fisken! sa Noa bakom miniteatern.

Jag fortsatte leta efter en annan fisk. Det fanns ingen.
Jag svängde åt höger.

Ingen sa ”sväng”. Ingen höll i remmen. I första hålet håller spännet dåligt.
Klack. Klack. Klack.

Panelerna slog upp sakta, en efter en, runt Noa. Irene blåste i visselpipan. När ljudet tystnade stod det en teater mitt på gatan. Och i teatern: Noa.
– Hej, sa hon genom fönstret.

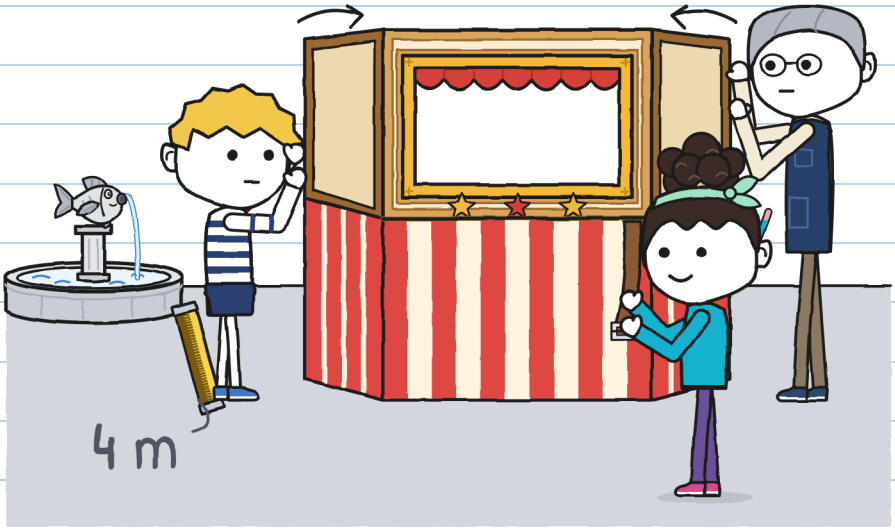

Irene tittade på Noas händer. Sedan på mina. De var alla hela: panelerna är lätta och öppnas långsamt.

– Vem navigerade? frågade hon.

Ingen svarade. Den som navigerade höll upp en grind, två gator bort.

Vi fällde ihop den, Irene och jag, med händerna på sidostyckena. Under tiden mätte jag: från min fot till fontänen, fyra meter.

Julia kom springande tillbaka.

– Men det var ju vid halta fisken!

– Vilken halta fisk?

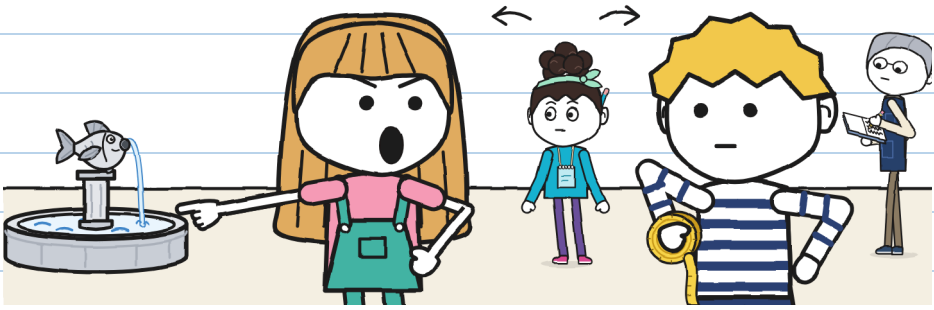
– Den där! ropade hon och pekade på fontänen. Åt vänster. Som alltid.

– ”Som alltid” är innan jag kom hit.

Julia vände sig mot Irene.

– Gunni har gått vilse.

Jag hade inte gått vilse. Jag visste exakt var jag var: fyra meter från fontänen. Jag hade just mätt det. Det bestämde de också utan mig. Fjärde strecket.

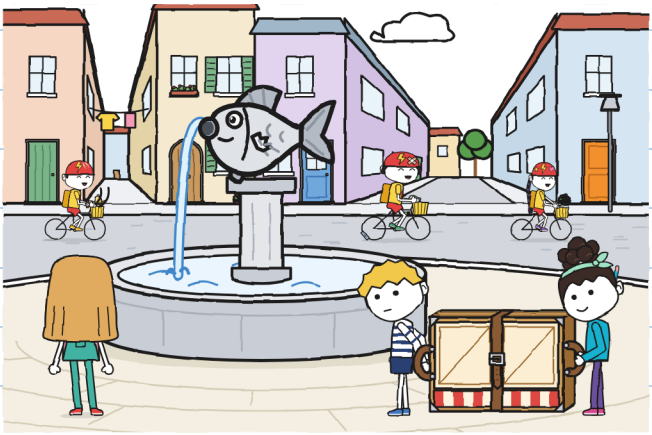
Jag sa det högt och inför folk. Jag vet. –J.

De visade mig fiskens andra sida. Den saknar vänstra fenan. För att se den måste man veta att den saknas.

Vi gjorde om svängen. Första gången sa jag ”sväng” för tidigt. Andra för sent. Tredje gick det, men ingen pratade.

Då kom BLIXTBUD förbi: Zoe, Bruno och Totte, på rad, med händerna på styret. Pling i hörnet. De körde runt fontänen utan att bromsa och utan att röra vid varandra.

– Station ett, första försöket, sa Totte i förbifarten.

Vi kom till gården nästan i kvällsmörkret. Märta lade miniteatern i sin kartong och tog den med sig till affären.

Jag skrev in dagens i mätaren. De tre rutorna hade namn och ändå hade en teater slagit upp på gatan. Mätaren saknade något. Jag visste inte vad.

TREMÄTAREN

	BÄRA 	NAVIGERA 	RÖJA VÄG 	
affären → gården	Gunni och Noa	Julia	Julia	
affären → fontänen	Gunni och Noa	Julia	Julia	slog upp · gjort om 3 gånger

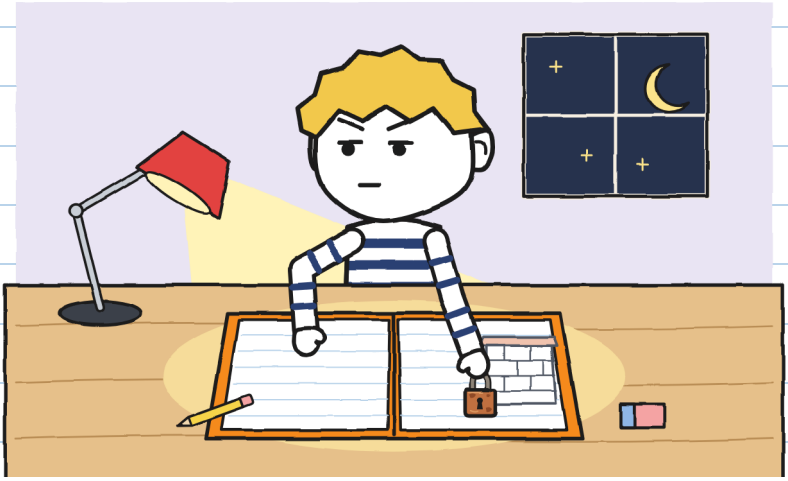
?

Mitt namn står två gånger på den raden. Och jag var inte med i någon av dem. –J.

Hemma ritade jag, på sista sidan, det jag hade hittat på tisdagen bakom muren. Jag täckte det med handen fast jag var ensam.

Jag tänkte: ”I morgon misslyckas de igen. Då visar jag det.”

Det verkade vara en bra plan. Den hade till och med klockslag.

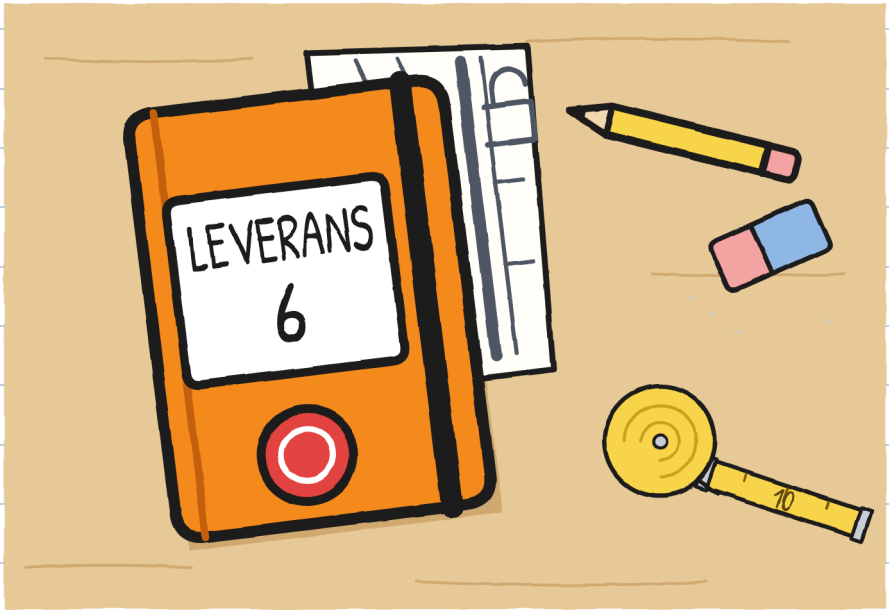
Den här sidan läste jag på torsdagen. Jag gillade den inte. Min egen från onsdagen gillade jag inte heller. –J.

KAPITEL 3

Duger Gunnis ritning?

Den kvällen gjorde jag hela ritningen. Gården sedd uppifrån, muren uppmätt, grinden, fontänen, de tre etapperna. Och bakom: det från tisdagen.

Det blev en mycket bra ritning. Jag vek den i fyra och la den i anteckningsboken.

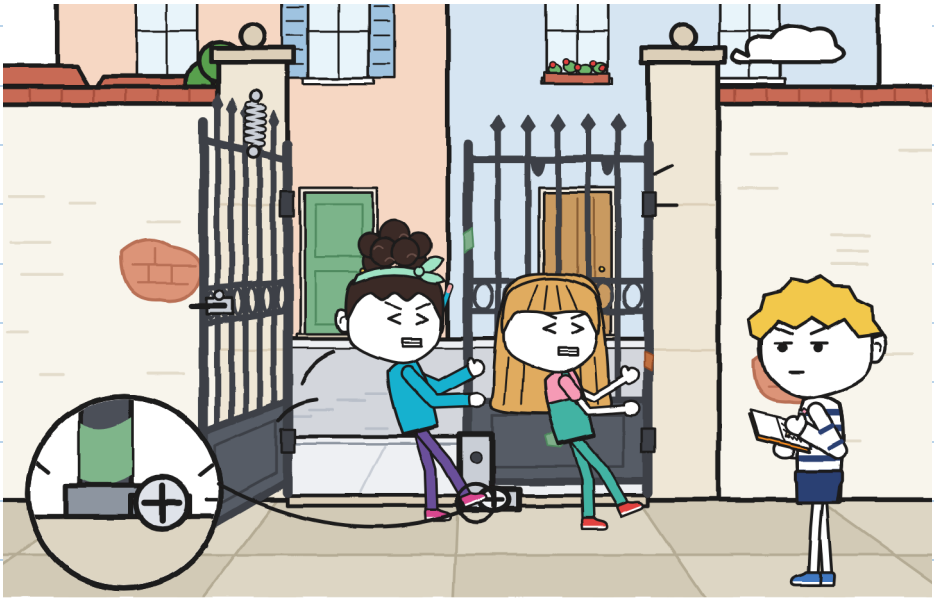
På torsdagen, i affären, räknade Noa.
– Från dörren till trottoarkanten, sex steg. Från kanten till lyktstolpen, elva.
– Det mäter man med måttband, sa jag.
– Jag mäter i steg. Jag har dem alltid på mig.

Jag mätte ett av hennes steg: femtioåtta centimeter. Hon skrev upp det i sitt block. Jag i min anteckningsbok. Julia tittade på oss som den som ser två klockor visa samma tid.
Jag trodde att Noa skulle vara en ny Julia. Det är hon inte. Noa räknar.

Vi gick till gården med Irene. Julia och Noa ville prova sin idé: öppna båda halvorna av grinden.
Den första halvan öppnas och stängs av sig själv. Den andra öppnades inte. Den har färg på färgen och en skruv på marken.

– Då är etiketten fel, sa Julia.
– Säkert, sa Noa.
De bestämde det på två sekunder. Jag tog fram pennan för strecket. Det var det femte.

Jag gjorde det inte.

Jag tittade på raden av streck. Ett fattades. På tisdagen, bakom muren, bestämde också jag något utan att fråga någon: att tiga.

BESLUTAT UTAN MIG: ||||

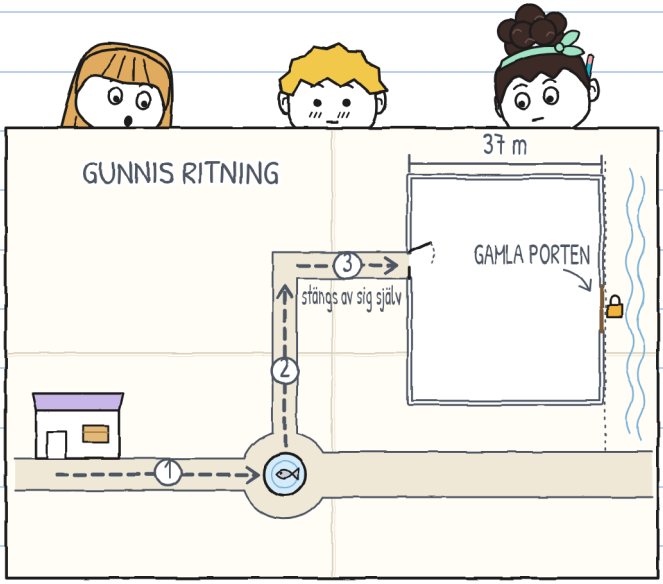
BESLUTAT UTAN DEM: |

– Etiketten är inte fel, sa jag. Det kom ut högre än jag ville. – Gården har en annan port. Den ligger bakom, i kanalgränden. Den är gammal och har ett hänglås. Jag hittade den i tisdags.

Jag tog fram ritningen och vecklade ut den ovanpå miniteatern.

– I tisdags? sa Julia.
– I tisdags. Jag sparade det för att få rätt efteråt.

Ingen sa något på en stund. Jag mätte det: det var länge.

– Okej, sa Noa. Och ritade in porten på sin karta.

Julia sa inte ”okej”. Hon rörde på en fot.

– Igår hade vi haft stor nytta av det.

– Ja.

På gården finns inget hörn. Jag letade inte efter något heller. Jag stod kvar där jag stod, med ritningen uppslagen.

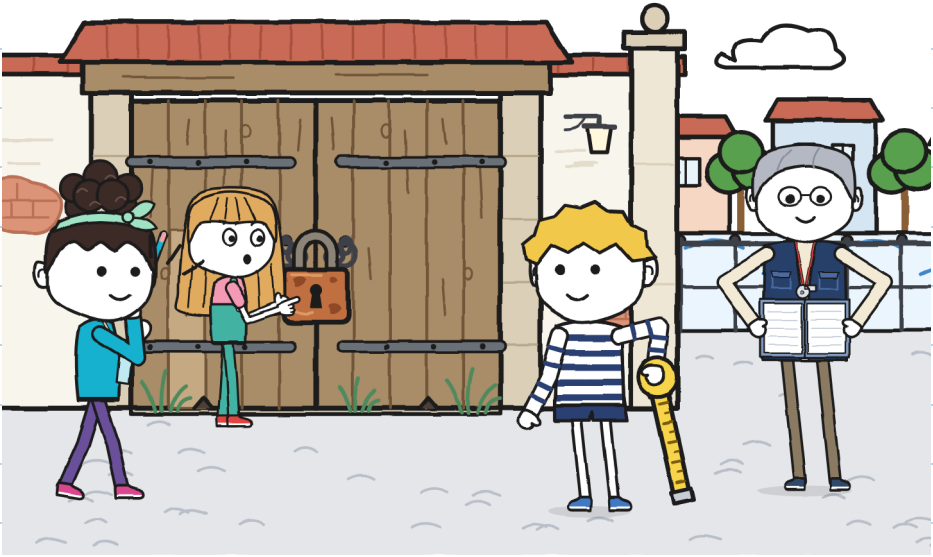

Jag sa inte ”okej” för det var inte sant än. –J.

Vi gick för att titta på den, alla tre, med Irene. Noa räknade muren: sextiofyra steg. Jag hade den redan: trettiosju meter. Det blev samma sak.

Den gamla porten är av trä, med två flyglar, bred som en jättes säng. Hänglåset är mer rost än lås.

– Den har varit stängd i åratal, sa Irene. Jag har alltid sett den så.

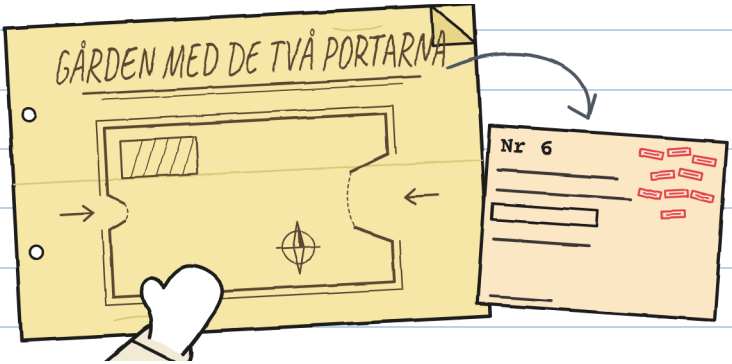
Irene letade i centrets register tills hon hittade ett gult blad.

– Här är det. När den här porten användes kom man in på gården på två ställen: genom grinden eller här. Det kallades ”gården med de två portarna”. Och av alla grupper är det bara teatern som repeterar på gården.

– Då är etiketten ingen gåta, sa Noa.

– Det är en adress, sa jag.

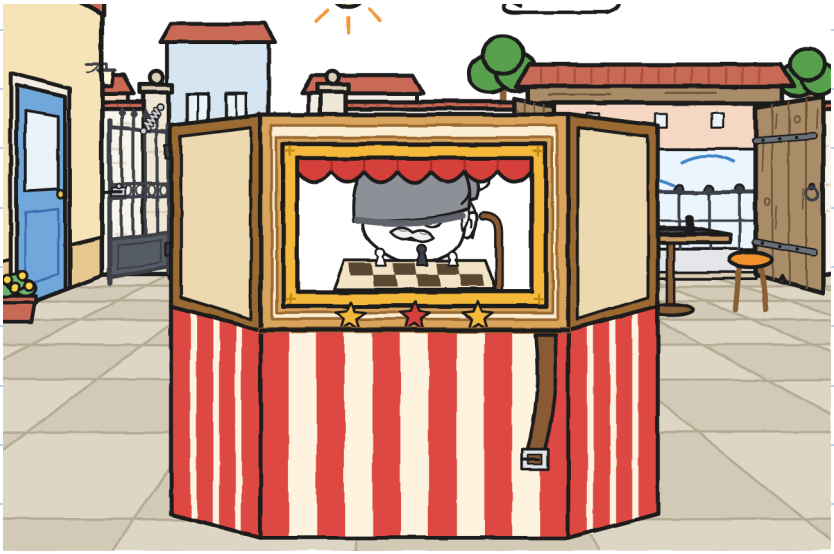
”Gårdens verkstad. Ingång genom de två portarna.” Den var rätt skriven. Den var bara gammal.

Märta sa sedan att hon hade sett det där hänglåset nio gånger. Hon trodde att en stängd port inte räknades. –J.

Nyckeln låg i pärmen, i ett kuvert: ”Gamla porten. Tappa inte bort.” Irene öppnade hänglåset. Porten knarrade som en gammal båt.

Där inne på gården hade schackspelarna burit ut borden i solen. Irene fällde upp miniteatern mitt på gården, för att se hur mycket plats den lämnade mellan de två portarna. Den lämnade gott om plats. I miniteaterns fönster syntes don Antonio, med baskern över ögonen. Han funderade på ett drag. Han snarkade lite.

– På lördag öppnar jag båda, sa Irene. Cyklarna kommer in genom den gamla, från kanalgränden. Lasterna till fots går genom grinden, från trottoaren. Då korsas de inte.

– Men den gamla är bredare, sa Julia. Och den stängs inte av sig själv.

– Och grinden är er. Om verkstaden tar miniteatern till ett torg finns det sämre portar.

Julia öppnade munnen. Hon tittade på Noa. Hon tittade på mig.

– Vad säger du?

Det var första gången hela veckan. Jag skrev upp det med datum.

Jag sa grinden, men övad. Noa sa samma sak. Julia sa att det var okej, och den här gången var det sant till hälften.

Sedan lagade vi mätaren. Den hade tre rutor och ingen av dem passade för gårdagen eller för mitt.

TREMÄTAREN (MED FYRA)

	BÄRA 	NAVIGERA 	RÖJA VÄG 	VARNA
gården, andra försöket	Julia och Noa	Julia och Noa	Gunni	Gunni, nej
affären → fontänen	Gunni och Noa	Julia	Julia	*ingen*

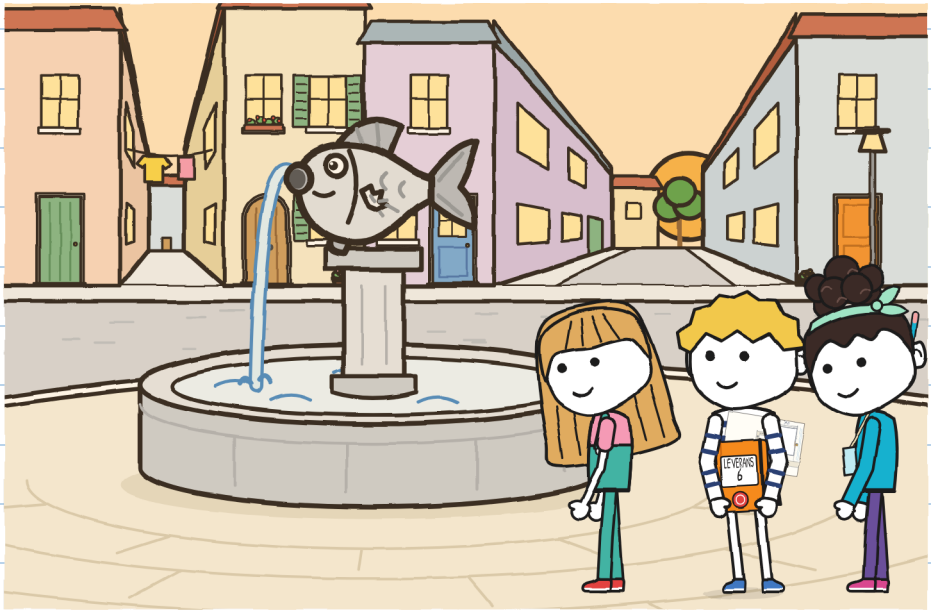

Tremätaren har fyra rutor. Jag klagar inte. Den fjärde är den som är svårast. –J.

Vi gick tillbaka förbi fontänen. Jag stannade framför fisken, på dess halta sida.

– Berättar ni historien för mig?
– Den är lång, sa Julia.
– På lördag, sa Noa. Om vi kommer fram.

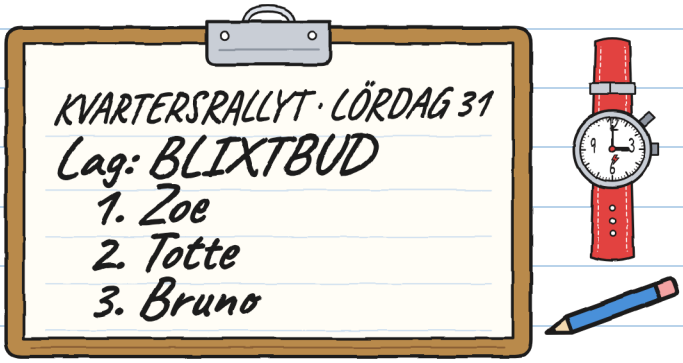
Det var inget nej. Jag stoppade ritningen i anteckningsboken, den här gången ovikt, med en halv ritning stickande ut.

KAPITEL 4

Kan vem som helst leda?

På fredagen kom Totte till affären med klockan, en penna och BLIXTBUDs anmälningsblad.

– Zoe har skrivit det, sa han. Bruno dikterade: ”Bruno, med B”.

– Och Zoe?

– Bruno skrev. Med B.

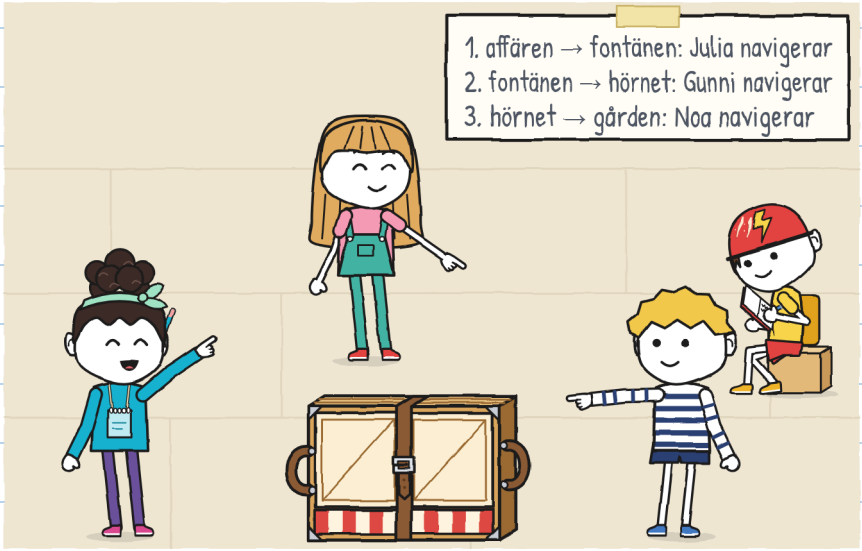
Sedan satte han sig på sin låda och nollställde klockan.

– Idag tar jag tid. Jag har inga åsikter. Jag skriver upp vad som måste göras om.

Noas idé: stafett. Tre etapper, och på varje navigerar någon annan. Min idé: att navigera och att röja väg ska vara samma person, den som går fri, för de andra två ser bara miniteater. Julias idé: börja nu.

– Vem navigerar den första?
Vi pekade alla tre samtidigt. Var och en pekade på en annan.

Totte skrev upp det. Irene väntade vid porten, med pärmen, utan att ha åsikter hon heller.

Innan vi lyfte miniteatern sa Julia:

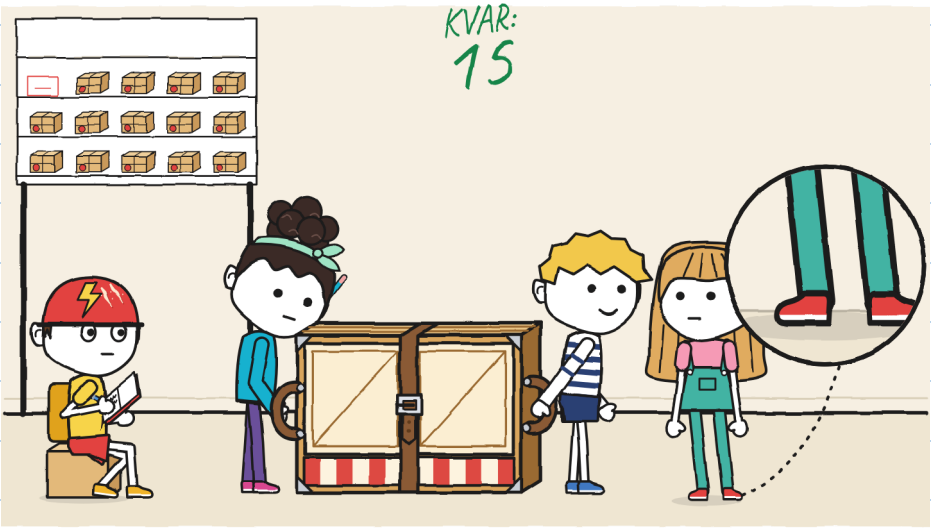
– En sak. På onsdagen gav jag en anvisning som bara Noa förstod, och sedan sa jag att du hade gått vilse. Hon sa inget mer. Det behövdes inte: allt var sagt.

– Okej, sa jag. Det lärde jag mig av Noa.

– Vilken sida saknar fisken fenan på? frågade jag.

– Den vänstra, som man kommer. Vid fontänen: sväng åt vänster. Jag varnar fem steg innan.

– Det är en riktig anvisning.

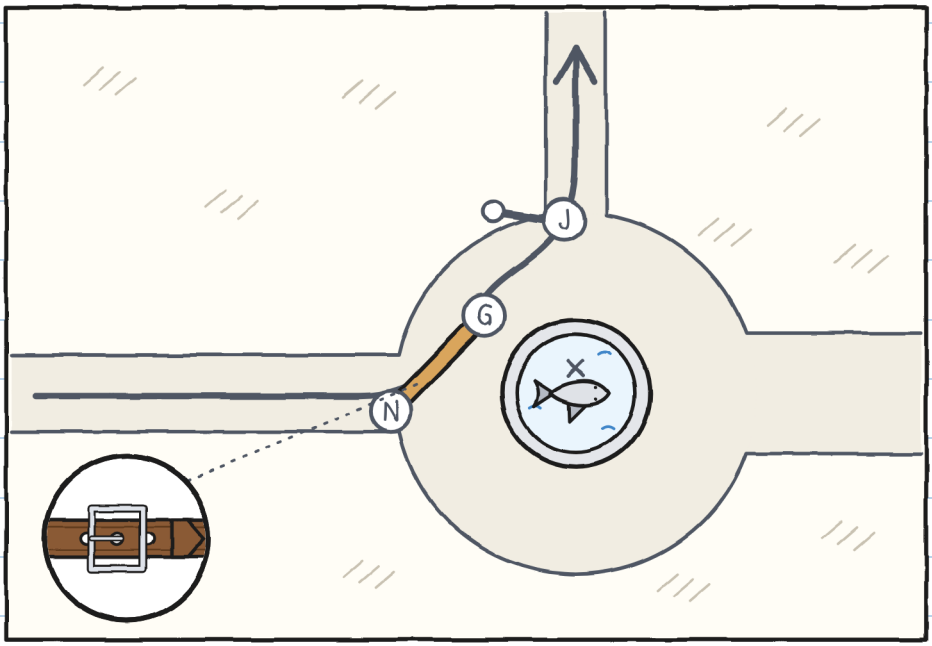
Båda fötterna stilla. Kolla på teckningen. –J.

Etapp ett. Noa spände fast remmen i andra hålet.

– Fem steg… Vänstersväng!
– Remmen! sa Noa. Och höll i den.

Vi svängde runt halta fisken som om vi alltid hade gjort det. Inget klack.

– Etapp ett: sex minuter, sa Totte. Gjort om: inget.

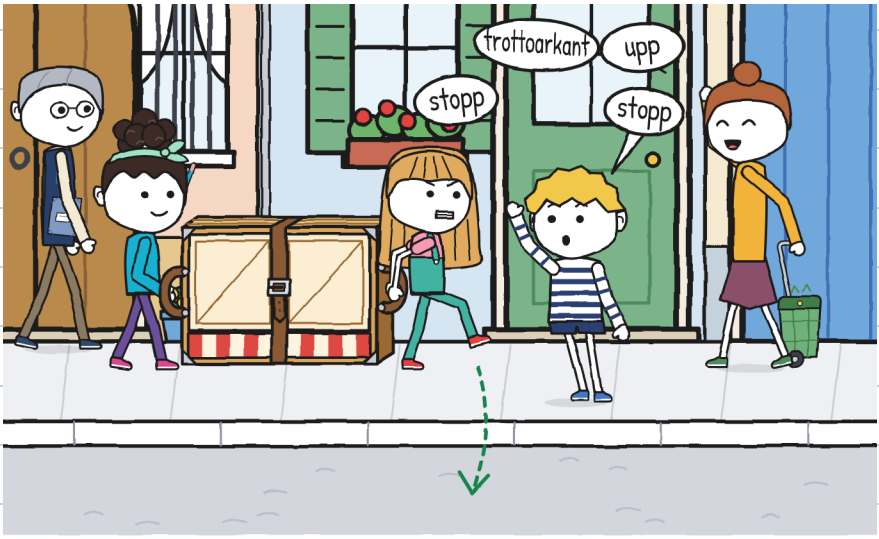

Etapp två, från fontänen till hörnet. Julia och Noa bar. Jag navigerade.

Så här navigerar jag:

– Tre steg. Stopp. Trottoarkant. Upp. Två steg. Stopp. En dam. God dag. Damen går förbi. Fyra steg.

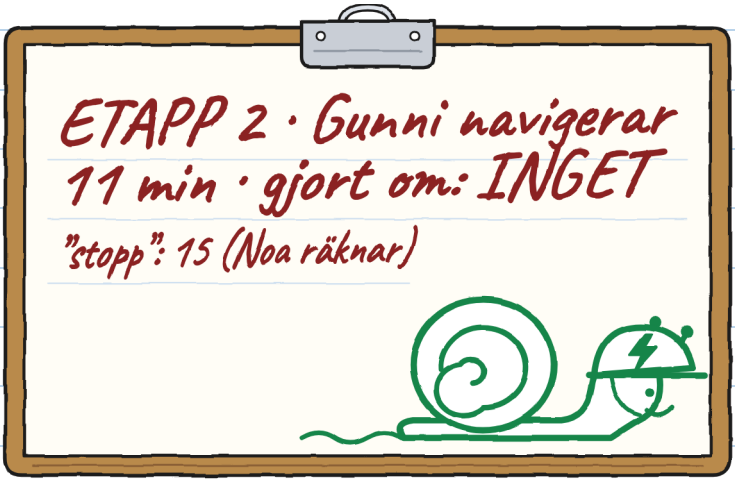
Julia gick först med sitt handtag och sa inte ett knyst. Foten ville av sig själv ta den korta vägen. Hon förde tillbaka den på min väg.

– Etapp två: elva minuter, sa Totte. Det är den långsammaste jag har tagit tid på i hela mitt liv. Gjort om: inget.

Det var första gången jag ledde något och inget behövde göras om.

– Du har sagt ”stopp” fjorton gånger, sa Julia.
– Jag har räknat dem, sa Noa. Femton.
– Sex för många, sa Julia. Men jag gjorde dem alla.

Jag diskuterade inte en enda. Det gjorde ont i tänderna av att bita ihop dem. –J.

Etapp tre, från hörnet till gården. Julia och jag bar. Noa navigerade, med rallykartan som Irene hade delat ut till alla lag.

Efter tjugo steg stannade hon, där kanalgränden börjar.

– Det går inte ihop.

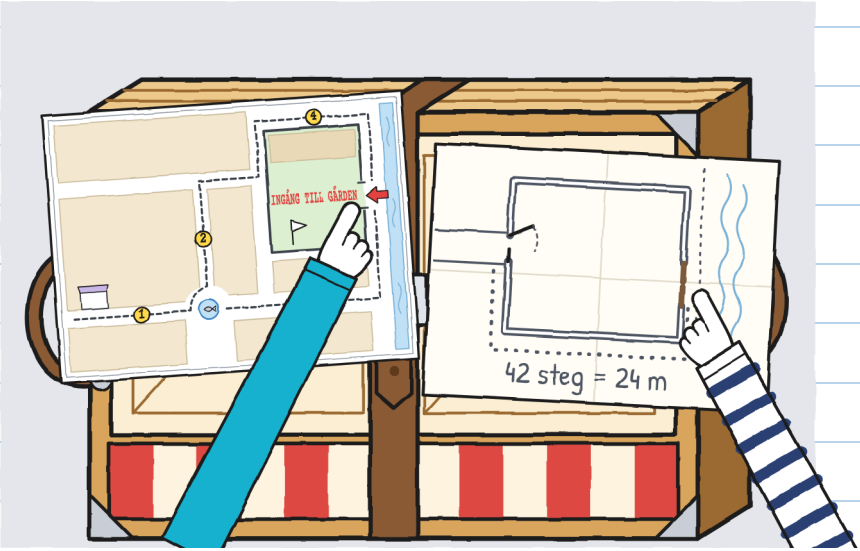
– Vad går inte ihop?

– Kartan leder in oss här. Ända till gamla porten. Och vi går in genom grinden, som ligger på andra sidan.

Vi ställde miniteatern på marken. Först ställer man ner; sedan diskuterar man.
Jag la min ritning bredvid hennes karta. På rallykartan fanns bara en ingång målad, och det var inte grinden: det var gamla porten.
– Det är en gammal karta, sa jag. Från den tiden då man gick in där.

Därifrån till grinden var det fyrtiotvå steg av Noa. Eller tjugofyra meter av mina. Med hennes steg och mitt måttband kan man mäta hela kvarteret.

– Ska vi säga det till Irene? frågade Julia.
– Och till de andra lagen, sa Noa. Annars går alla som är till fots in i gränden. Med cyklarna.
Jag sa inget. Jag höll med.

Irene rättade kartorna, en och en, med en röd tuschpenna. Totte tittade på sin.
– BLIXTBUD tänkte gå in där kartan sa.
– Ni går in där, sa Irene. För cyklarna var kartan rätt. Av en slump.

Vi gick tillbaka till hörnet och gjorde om etapp tre, nu ända till grinden. Julia och jag bar, och Noa navigerade, röjde väg och varnade, allt på en gång:

– Stopp! Jag håller upp halvan! Gå!

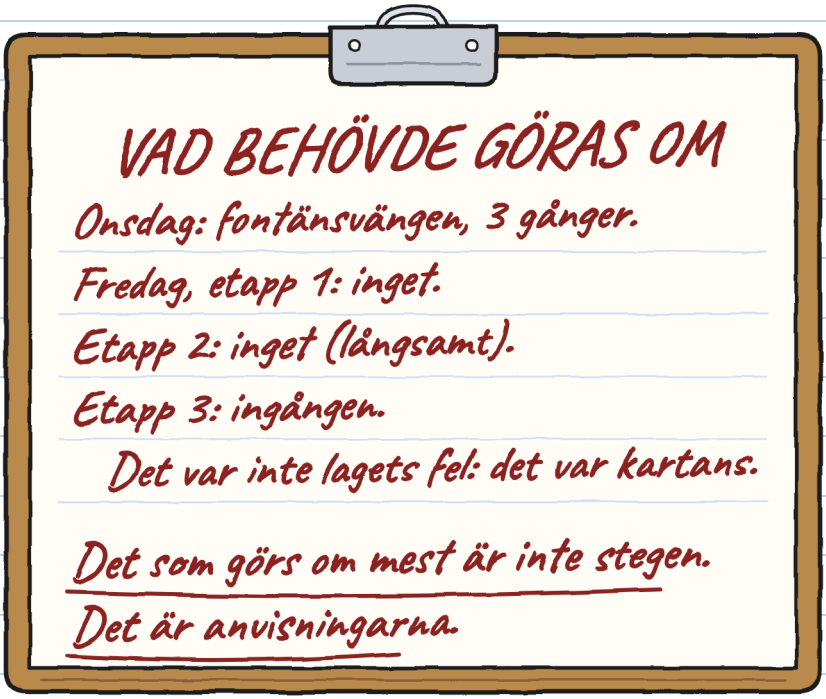
Vi kom igenom. Jag fyllde i mätaren.

	BÄRA 	NAVIGERA 	RÖJA VÄG 	VARNA
hörnet → gården	Gunni och Julia	Noa	Noa	Noa: "kartan är fel"

Första raden med alla rutor ifyllda. Och den fjärde, den för att varna, hade Noa fyllt i.

Grinden är tung. Hon höll upp den med ryggen, som du på tisdagen. Jag skriver upp det, för det skulle inte du göra. –J.

Totte visade oss sitt blad.

– Det sista är en åsikt, sa Julia.

– Det är ett faktum, sa Totte. På BLIXTBUD betalar man för en felsagd riktning två gånger: på vägen dit och på vägen tillbaka.

Han satte på sig hjälmen och gick för att öva på sitt. Pling.

På kvällen, i affären, la Märta miniteatern i sin kartong. Noa tittade på spännet.

– I morgon i tredje hålet. Även om det tar längre tid att lossa.

Jag öppnade anteckningsboken vid hörnet med strecken. Idag hade jag inte gjort något. Jag räknade fyra oenigheter. Alla fyra sa jag högt. Jag vann en.

BESLUTAT UTAN MIG: ||||

BESLUTAT UTAN DEM: |

Fredag.

Oenigheter: 4.

Sagda: 4.

Vunna: 1.

Den du vann var den om att ställa ner miniteatern innan man diskuterar. Den får du. –J.

KAPITEL 5

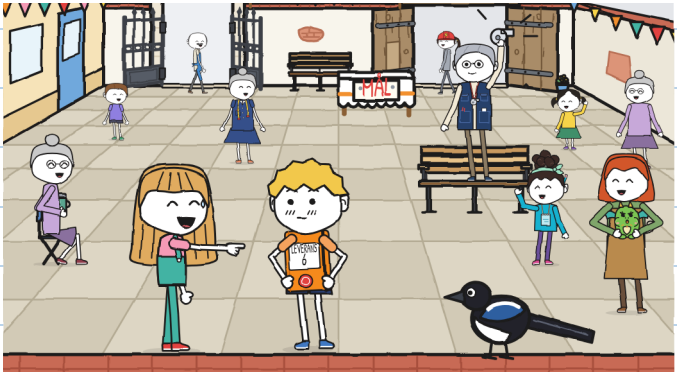
Spelar det roll att komma först?

På lördagen tog jag på mig den orangea lördags-t-shirten.

– Du matchar anteckningsboken, sa Julia.

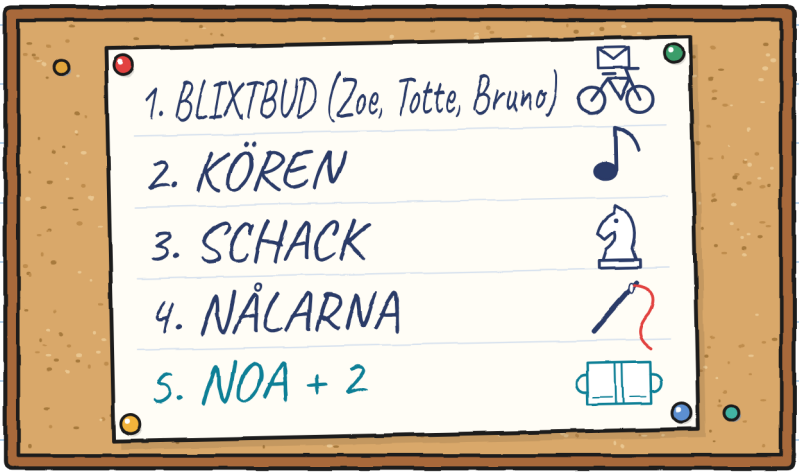
Klockan elva hade gården båda portarna öppna för första gången på många år, och folk gick in genom båda. Irene förklarade reglerna med visselpipan:

– Varje lag bär sin last hit, förbi alla stationer. Med last springer man inte. Den som springer gör om etappen. Och tid vinner den som inte gör om.

I listan stod fem lag. BLIXTBUD hade ett kuvert, på cykel. Kören ett notställ. Schack ett jättestort bräde. Sömnadsgruppen en skyltdocka utan huvud.

Vårt hade Noa skrivit upp på måndagen, innan hon kände mig:

– Vi är "Noa + 2", sa jag till Julia.
– Jag är tvåan, sa hon. Du blir plustecknet.

Varje lag startade från porten där dess last sov. Vi fick startsignalen av don Antonio, som bor nära och inte springer.

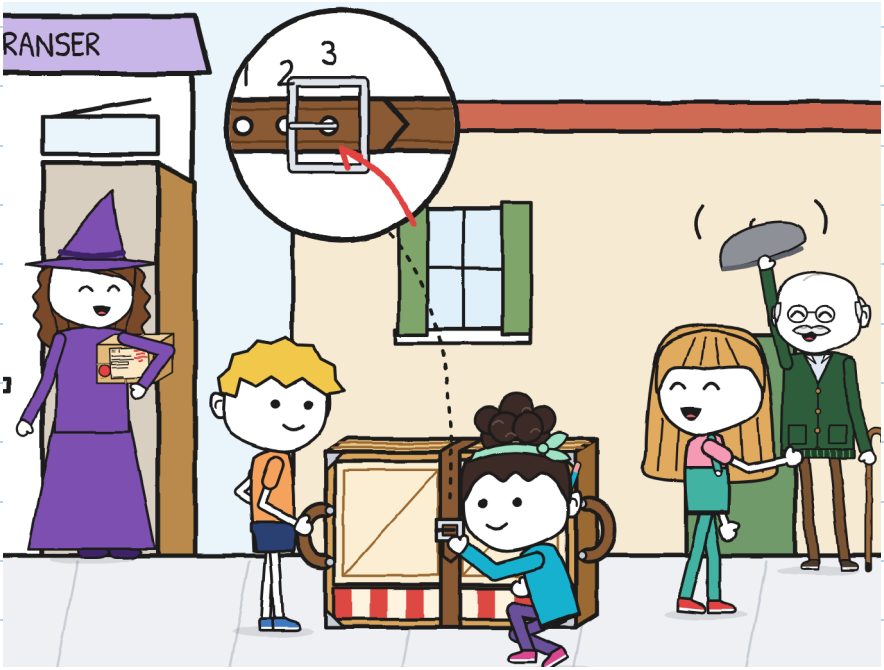
Märta tog ut miniteatern. Noa spände fast remmen i en fart och vi lyfte. Klack: en panel slog upp en handsbredd.

– Ner på marken, sa jag.

Ingen diskuterade. Andra gången spände Noa fast den långsamt, i tredje hålet, och drog två gånger för att prova.

Don Antonio sänkte baskern, som fick vara flagga.

– Ta det lugnt, sa han, det är så man kommer fram.

Etapp ett. Julia navigerade.

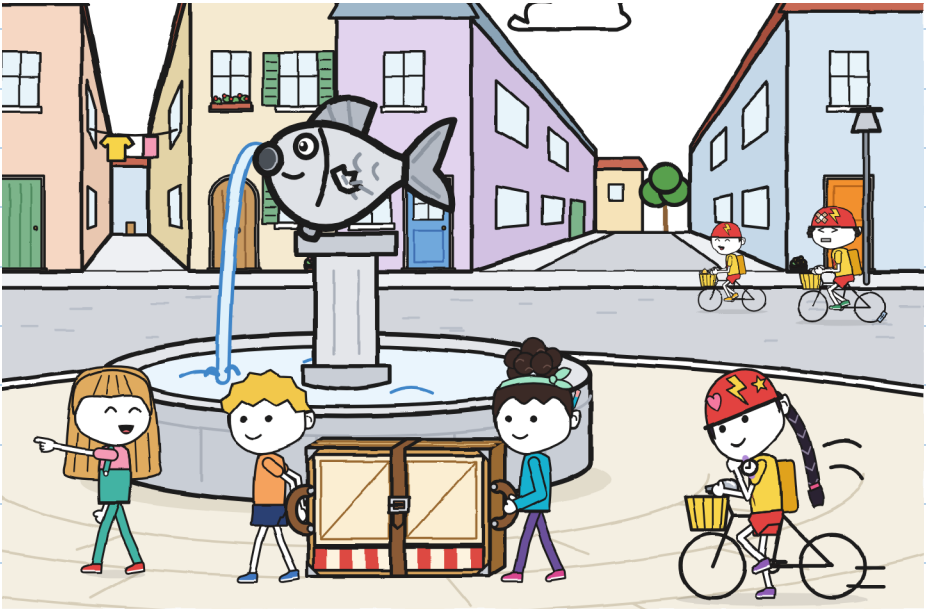
– Fem steg… Vänstersväng!

– Remmen!

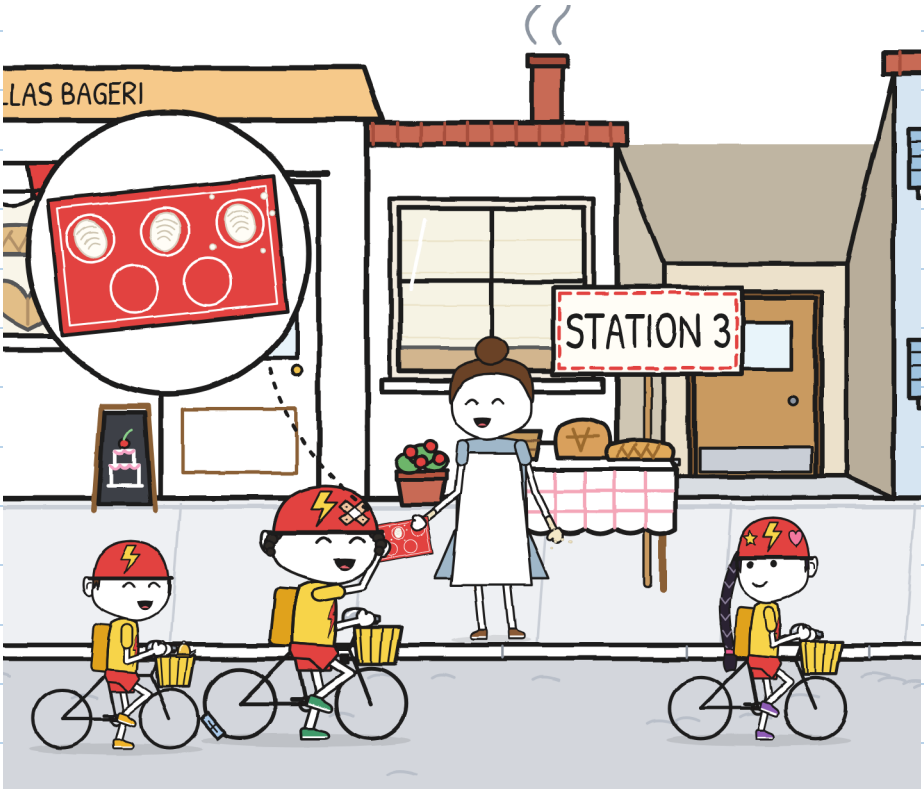
Vi svängde sakta runt halta fisken och fyllde hela hörnet när Zoe kom på cykeln. Hon var först av alla. Hon bromsade och satte en fot i marken.

– Gå före ni. Med det där springer man inte.

Hon väntade tills vi hade kommit ur kurvan. Sedan åkte hon. Vi låg före henne i tjugo sekunder. Hon tog tid på det själv.

På varje station stämplades ett kort. Bageriets station skötte Ella, som stämplade med tummen full av mjöl. BLIXTBUD passerade oss tre gånger, varje gång på en annan gata. Totte hade båda händerna på styret och ringde i klockan vid hörnen. Bruno hade kuvertet. Zoe åkte först och väntade på dem vid varje station, utan att röra kortet förrän alla tre var där.

På etapp två gick kören om oss med sitt notställ. Springande. Irenes visselpipa ljöd och kören gick tillbaka till fontänen och sjöng lågt.

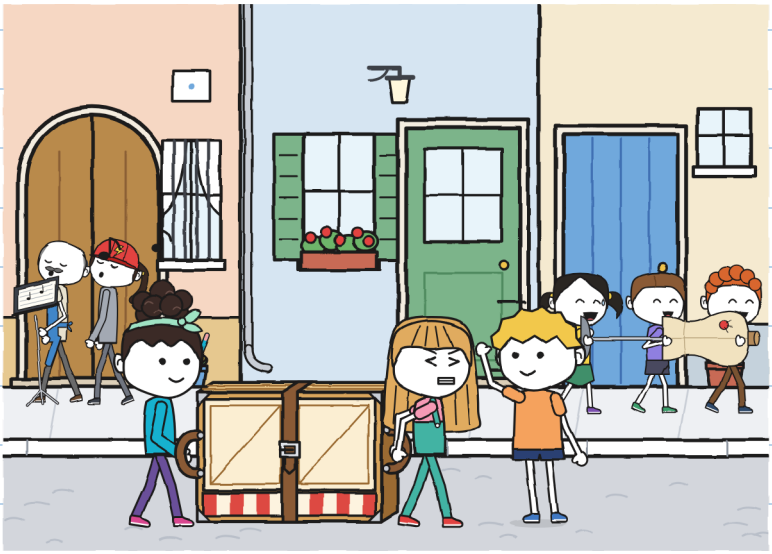
Schack gick om oss. Till och med skyltdockan gick om oss.

Julia sprang inte. Eller ja: det smet iväg en fot. Hon förde tillbaka den.

– Spelar det roll att komma först? frågade hon.

– Det står inte ”först” på etiketten, sa Noa. Det står ”hopfällt”.

– Trottoarkant, sa jag.

Etapp tre. Noa navigerade ända till grinden. Där ställde vi ner miniteatern på marken.

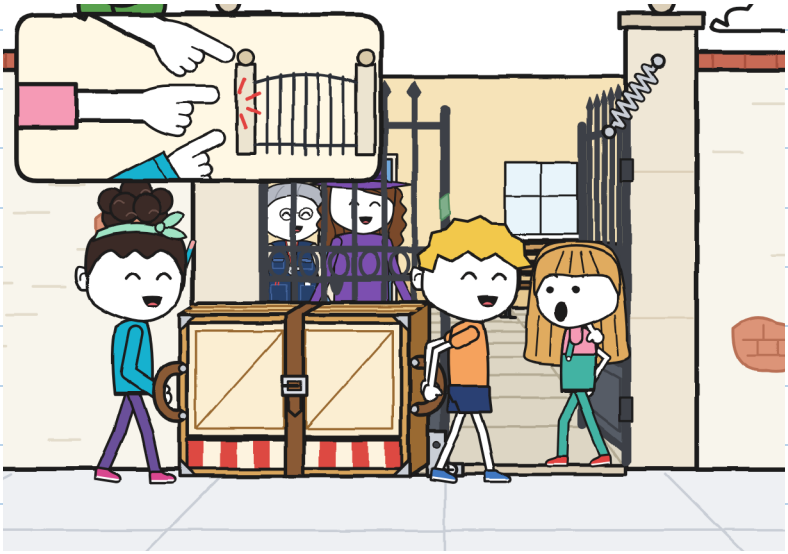
– Vem öppnar? frågade Julia. Och väntade på svaret.

Vi pekade alla tre samtidigt. Alla tre på samma ställe: Noa pekade på grinden, Julia pekade på grinden och jag pekade på grinden. Sedan skrattade vi, för så bestämmer man inte vem.

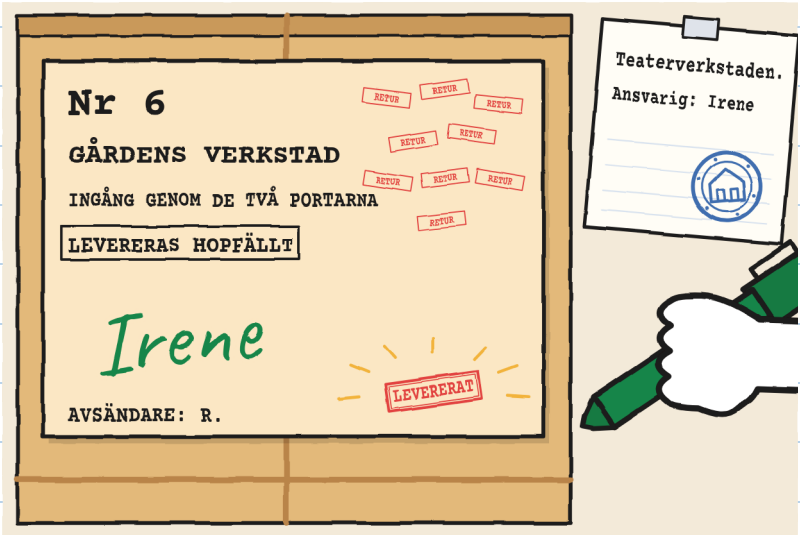
– Du, sa Noa och jag. Noa gick över till sitt handtag. Julia höll upp den med ryggen och med båda händerna.

– Stopp! Jag håller upp halvan! Gå!

Vi kom igenom. Hopfällt. Helt.

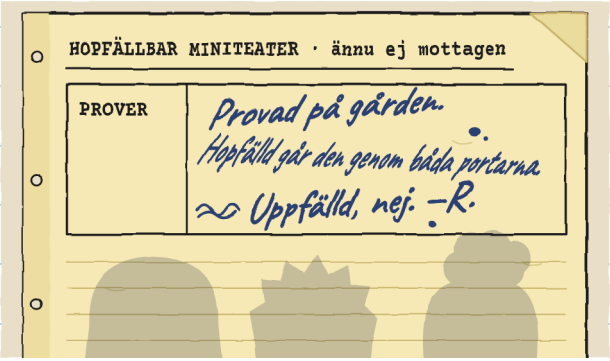

– Fyrtioen minuter, sa Irene.
BLIXTBUD hade tagit fjorton. De satt alla tre på marken bredvid cyklarna, utan att svettas.
Märta kom med kartongen under armen. Irene tittade på miniteatern på marken på sin gård, hopfälld, med remmen på sin plats. Hon öppnade pärmen och visade Märta bladet i registret. Julia gav henne den gröna tuschpennan.
– Den duger, sa Irene. Och skrev på etiketten.

På etiketten dök ordet LEVERERAT upp. Ingen hade skrivit det.

Irene öppnade inventarielistan för att skriva upp miniteatern. Det behövdes inte: den hade redan sin sida, och på sidan fanns en gammal rad, med mycket dålig handstil.

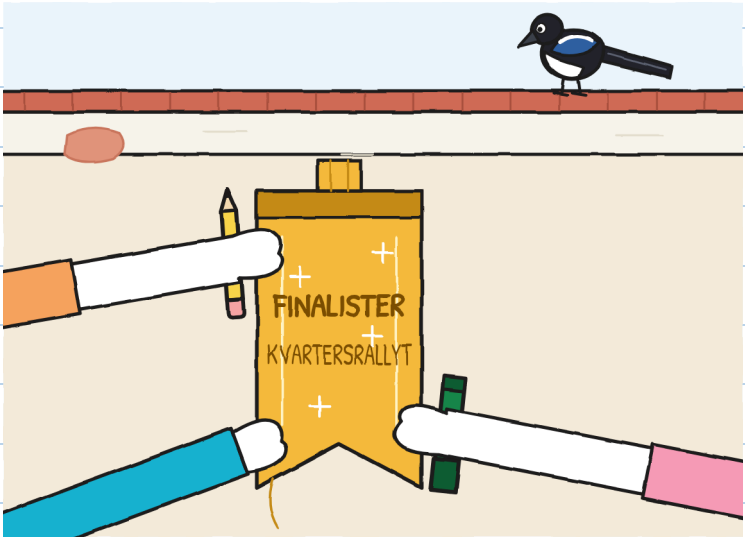

– Det är från innan jag tog över verkstaden, sa Irene. Jag vet inte vem det är.
– Det vet inte vi heller, sa Julia. Men vi får veta saker efter hand.
R. har varit på den gården och provat miniteatern innan den skickades. Den här gången mätte R. de två portarna: grinden och den gamla.

Ellas dörr. Gårdens båda. R. mäter dörrar. Jag sparar det till kortet. –J.

BLIXTBUD vann, utan att göra om en enda etapp. Priset var en limpa från Ella med en 1:a av mjöl. Zoe delade den i tre bitar. Brunos bit var lika stor som hennes.

De lag som kom i mål med lasten hel fick ett band av Irene.

– En finalist är den som kommer sist, sa Julia.
– Det är den som kommer fram till slutet, sa Noa.
– Vi kom sist fram till slutet, sa jag. Det gäller för båda.

– Eftersom den är här, sa Irene, får vi väl inviga den.
De fällde upp den, Märta och hon. Vi stod bakom. Vi hade två minuter på oss att hitta på en föreställning.
Noa delade ut rollerna. Först frågade hon:
– Vem vill prata lite?
Jag räckte upp handen.
Smula släppte Vera, flög en meter och satte sig på en panel, med svansen hängande framför fönstret. Det var föreställningen och den hade inte ens börjat.

Föreställningen hette ”Paketet som inte ville komma in”. Julia spelade Märta, med en pappersstrut som hatt. Noa spelade alla portarna. Jag spelade paketet, i fönstret.

– Verkstaden? sa Noa. Här är det sömnad.

– RETUR, sa jag.

Jag sa det nio gånger. Publiken räknade dem. Den tionde gången öppnade Noa famnen, och jag sa det andra ordet.

För att hälsa tittade vi alla tre ut genom fönstret. Vi fick plats. Hoptryckta.

Det delas inte upp i bitar. Man trycker ihop sig. –J.

KAPITEL 6

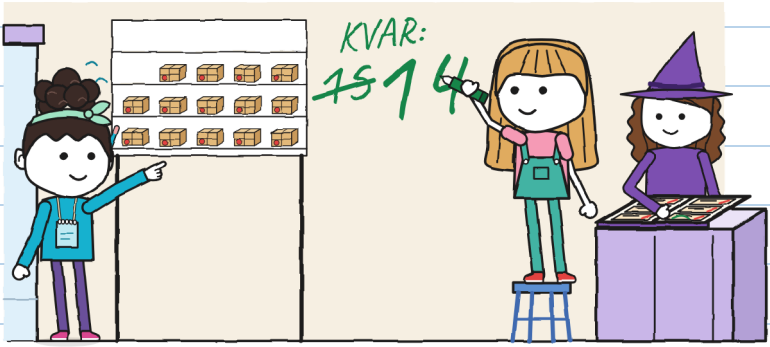
Vad blir kvar när tävlingen är slut?

På eftermiddagen gick vi tillbaka till affären med etiketten. Noa följde med. Julia tittade på skylten. Sedan tittade hon på Märta.

– Får jag?

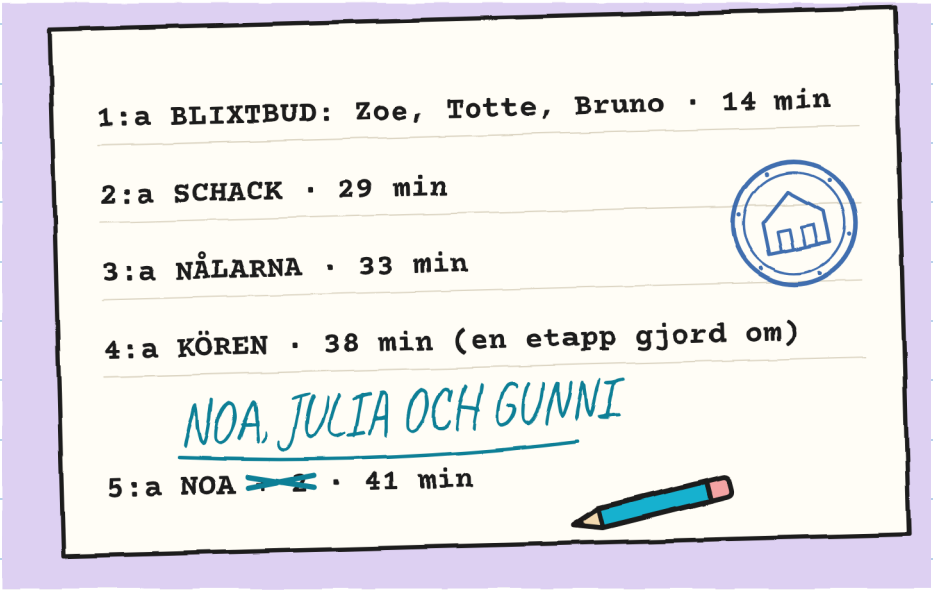
– Det är din skylt.

Julia strök över 15 och skrev, stort, 14. Märta klistrade in etiketten i sin bok, bland de andra fem.

Noa räknade dem med låg röst. Hon fick fjorton. Hon kan räkna. –J.

Totte kom med resultatlistan, så att jag skulle skriva upp den i anteckningsboken.

Jag läste den två gånger. ”Bruno” stod helt, utan överstrykning och utan något ovanpå.

Vårt lags rad rättade Noa med sin turkosa penna, utan att någon bett henne.
– På måndagen visste jag inte vad ni hette, sa hon.
Alltså: vad Gunni hette.

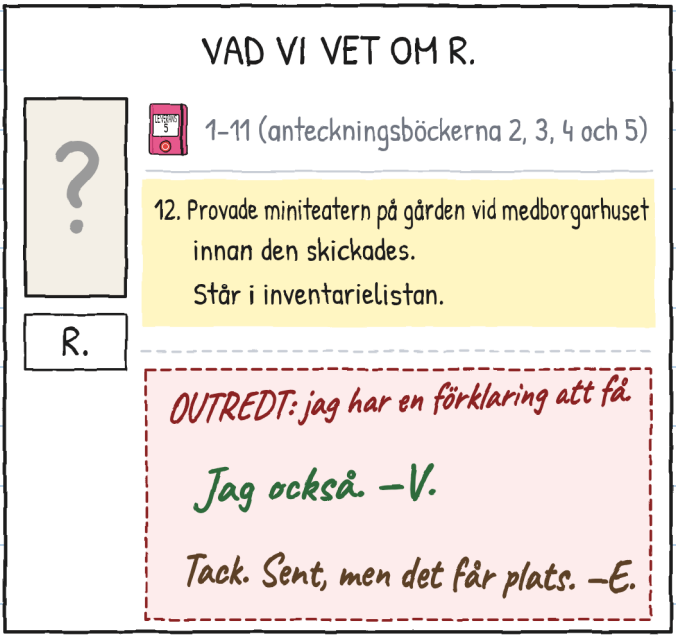
Jag tog fram R:s kort. Det hade elva ledtrådar. Jag lade till en.

Totte läste det. Han läste också sitt, längre ner. Han strök inget.

– Den provade miniteatern, sa han. Min pingla provade den inte.

– Det vet vi inte, sa Julia.

– Om min pingla finns ingen rad i någon inventarielista, sa Totte. Och det stämde också.

Sedan vecklade jag ut ritningen på disken. Eller ja: den var inte hopvikt längre.

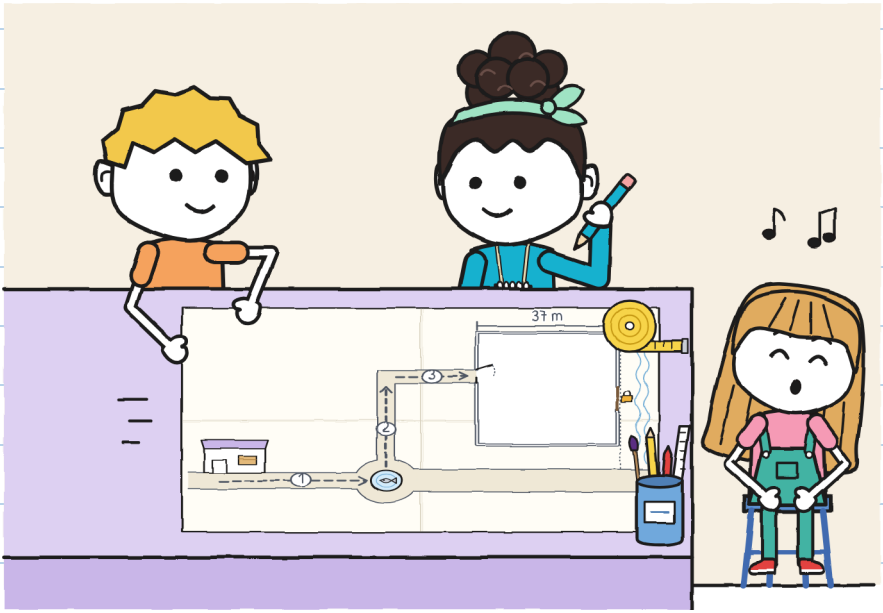
– Din del saknas, sa jag till Noa. Det som finns från fontänen och framåt. De där gatorna kan jag bara i meter.

Noa tittade på Julia. Julia tittade i taket, som är hennes sätt att inte lägga sig i.

– Får jag rita på den?

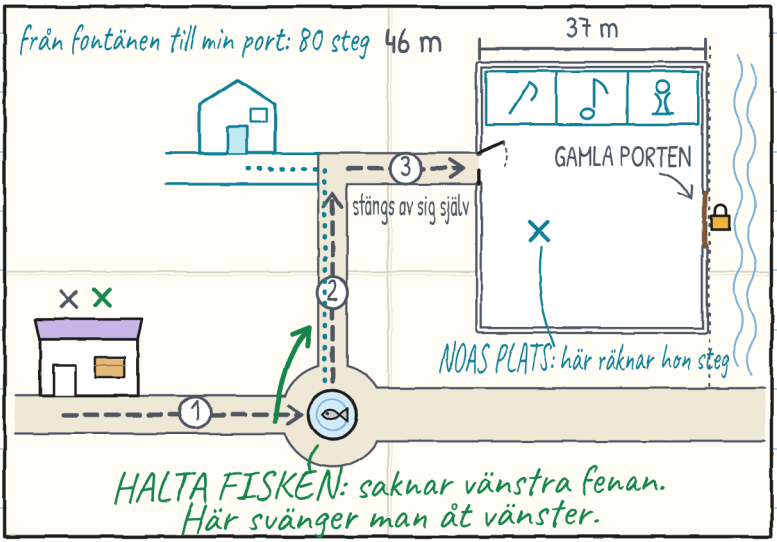
– Det är därför jag visar den.

Hon tog pennan från bakom örat.

Noa ritade dit sin gata, medborgarhuset invändigt och avstånden, i steg. Jag skrev meterna bredvid. Julia stod inte ut längre och skrev skylten för fontänen.

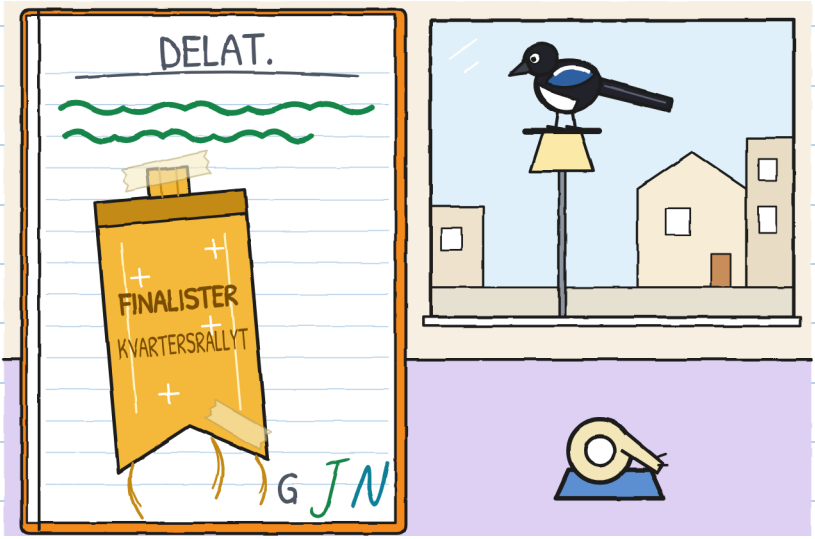
KVARTERETS RITNING (AV OSS TRE)

Och medan de ritade berättade de historien om halta fisken för mig. Den är lång. Den är inte så bra som de säger. Men nu kan jag den.

Den är jättebra. Problemet är att vi berättade den dåligt: vi pratade i munnen på varandra. –J.

Julia hade bandet bundet runt handleden. Det hade redan släppt tre trådar.
– Om jag behåller det blir det en frans på måndag, sa hon. Ska vi spara det i anteckningsboken?
Vi klistrade in det på första sidan, under DELAT, med en bit tejp i varje ände. Jag ritade det med dess lösa trådar. Om det går sönder så går det sönder: jag ritar det inte nyare än det är.

Min anteckningsbok stänger inte lika bra som din. Därför. –J.

Noa bläddrade bakåt, med lov, och kom till hörnet med strecken.

– Vad är det här?

– En räkning jag förde fel.

– Och det här då? Hon läste högt: ”En grind kan också hållas upp av en sten”.

– Det tänkte jag på tisdagen.

– En sten säger inte ”trottoarkant”, sa Noa. Inte femton gånger ”stopp” heller.

Jag suddade inte ut strecken. Med blyerts går det, men jag ville inte.

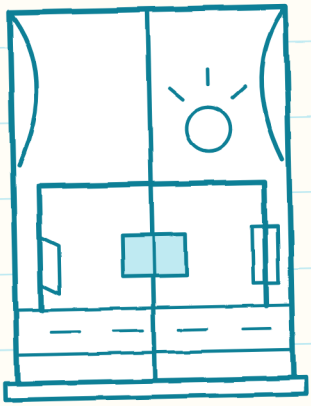
Sudda inte ut dem. De är lite mina. –J.

På söndagen, i gryningen, vaktade Noa, som bor mitt emot medborgarhuset. Klockan nio kom hon med en lapp till affären. Hon kom gående och räknade steg.

7.38: miniteatern, i verkstaden, hopfälld.

7.44: det gryr. Den rör sig inte.

7.50: står kvar. Steg den har tagit: noll. –Noa

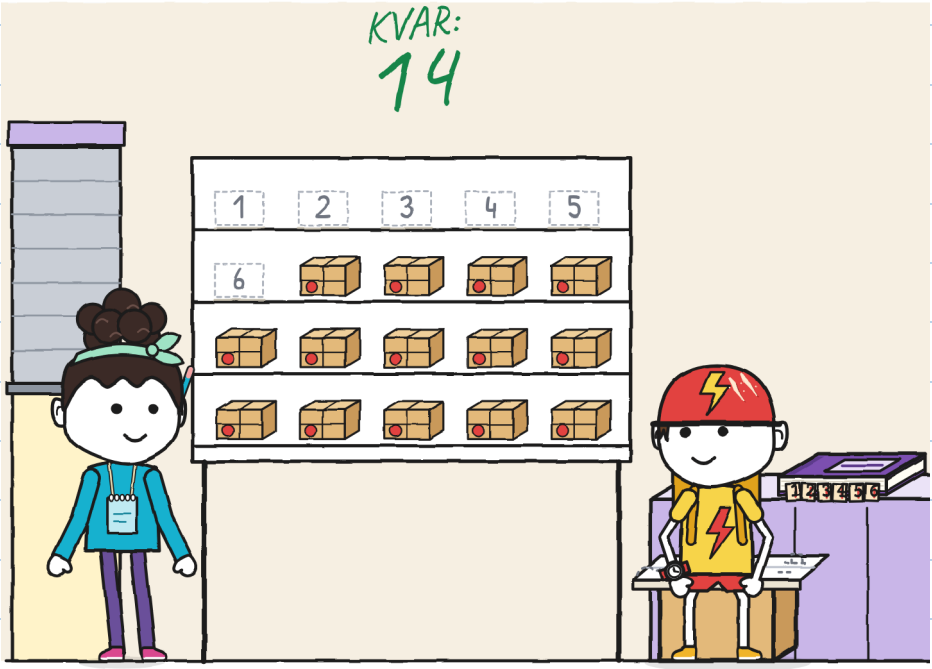

Hon vaktar bättre än jag, räknar bättre än jag och bakar inte bröd. Två av tre. –J.

Märta rullade upp rullgallret till hälften för att släppa in oss, och jag ritade hyllan: fjorton paket och sex tomma platser. Skylten behövde inte ändras.

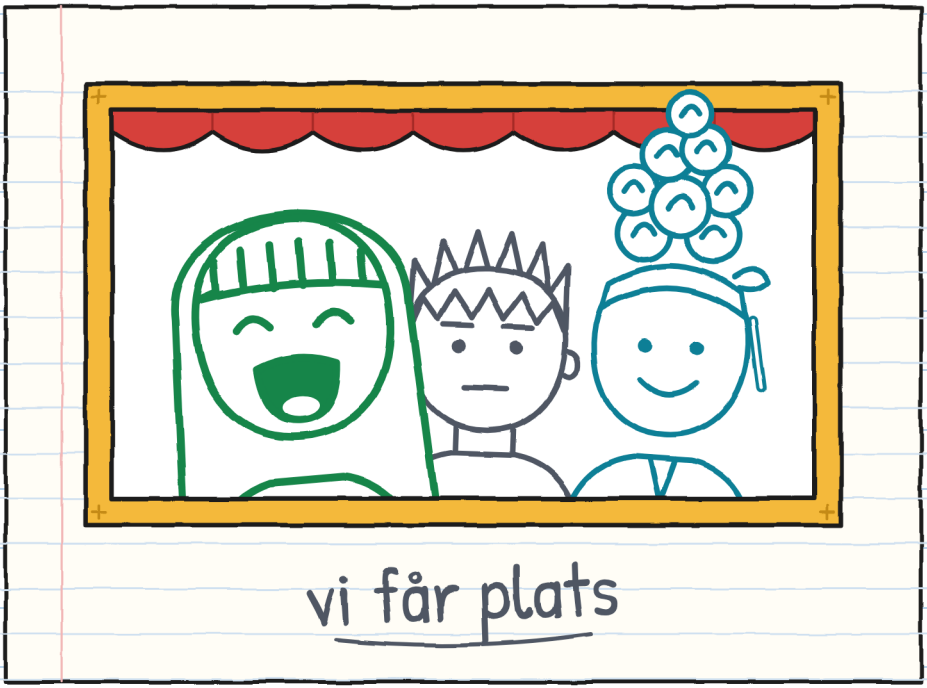
– Sex, sa Märta. Och stängde sin bok.

Totte satt på sin låda med hjälmen på, fast det var söndag. Noa stod kvar vid dörren. Ingen sa åt henne att sitta eller gå. Hon kom för att hon ville, och på måndag har hon repetition.

För att avsluta anteckningsboken ritade jag miniteaterns fönster, tomt.

Var och en ritade sig själv där inne. Jag, med blyerts. Julia, med grönt. Noa, med turkost. Noa bad om lov innan hon målade i min anteckningsbok. Julia gjorde inte det.

Delat är delat. Det står på första sidan. –J.

LEVERANS NR 6. Etapp för etapp:

	ETAPP	VEM BAR	VEM LEDDE	VAD BEHÖVDE GÖRAS OM
	Affären → fontänen med halta fisken	Gunni och Noa	Julia	fontänsvängen (tre gånger)
	Fontänen → hörnet	Julia och Noa	Gunni	inget (men sakta)
	Hörnet → gården	Gunni och Julia	Noa	ingången: kartan var gammal
	På lördagen	alla tre	alla tre, i tur och ordning	remmen (andra gången, i tredje hålet)
	Före oss	Märta, ensam	ingen	nio resor
	R.	?	?	vet vi inte

	BÄRA 	NAVIGERA 	RÖJA VÄG 	VARNA
1	Gunni och Noa	Julia	Julia	Julia
2	Julia och Noa	Gunni	Gunni	Gunni
3	Gunni och Julia	Noa	Noa	Noa

Tre rutor. Tja, fyra. Tre namn. Ingen tom. –J.

OMÖJLIGA LEVERANSER · 7

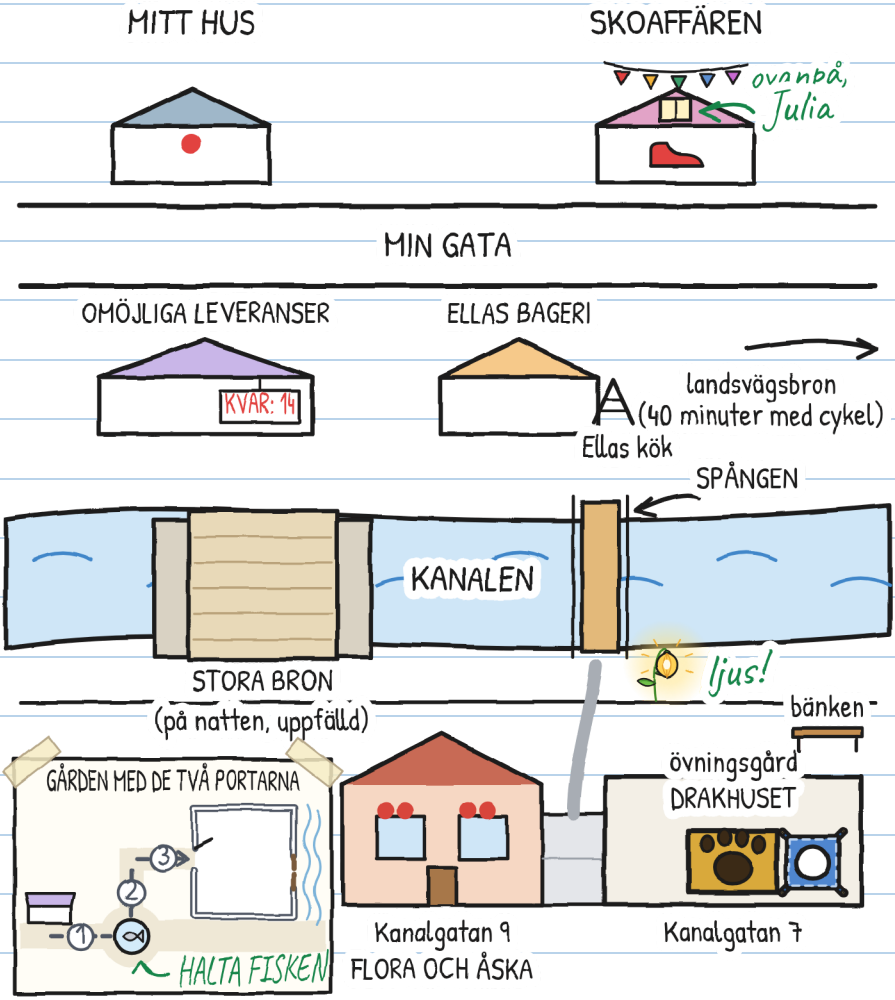
(snart)

Den här gången bad etiketten om en tid då jag redan har pyjamas på.

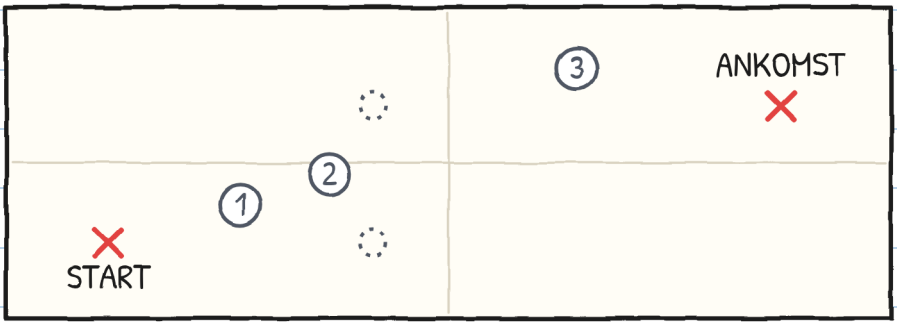
Vem är vaken när alla andra stänger?
Förutom mig. –J.

KVARTERET (version 6)

DIN RUTT

Vem bär? Vem navigerar? Vem röjer väg?
Vem varnar?

TREMÄTAREN

	BÄRA	NAVIGERA	RÖJA VÄG	VARNA
etapp 1				
etapp 2				
etapp 3				

Om samma namn alltid hamnar i en ruta, byt. –J.

EN HISTORIA, SEX STORLEKAR

Det finns sex storlekar, för 3 till 16 år, och fler än 20 språk. XXS, XS, S, M och L har samma sidor och samma bilder. XL är en roman. Bara sättet att berätta är olika.

STORLEK XXS · PRE-A1
GUNNI SKREV ETT ORD OCH LÄMNADE PLATS. SER DU ORDET "DELAT"?

STORLEK XS · A1
Jag skrev ett enda ord. Jag lämnade en halv sida ledig. Den var inte ledig en enda minut.

STORLEK S · A2
På första sidan skrev jag ett ord. Jag lämnade en halv sida ledig, för säkerhets skull. Den var inte ledig en enda minut.

STORLEK M · B1
På första sidan skrev jag ett enda ord. Jag lämnade en halv sida ledig, för säkerhets skull. Den var inte ledig en enda minut.

STORLEK L · B2
På första sidan skrev jag ett enda ord och lämnade en halv sida ledig, för säkerhets skull. Den var inte ledig en enda minut.

STORLEK XL · B2-C1
Illustrerad roman · 13+

Nivåerna enligt GERS är ungefärliga.

Var och en i sin storlek. Samma miniteater. –J.

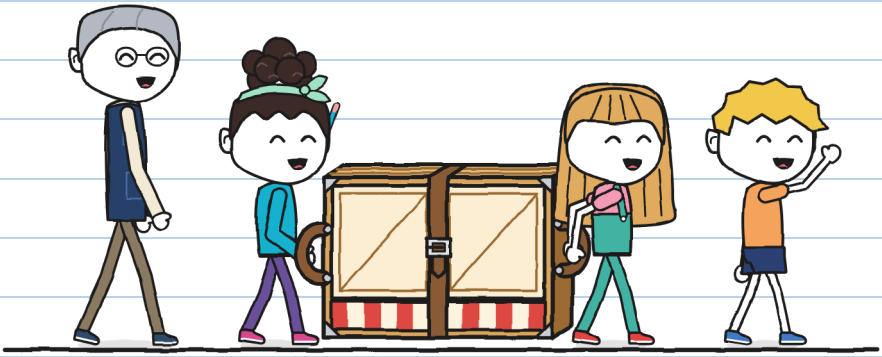
FÖR FAMILJER OCH LÄRARE

Jobba med varje kapitel på linguaula.com

RIKTIG TRANSPORT: SÅ GÖR DU

1. Innan ni går: titta på hela vägen.
2. En person går fri: öppnar portar och varnar.
3. Händerna på handtagen. Långt från gångjärn och lås.
4. Med last springer man inte och man tävlar inte.
5. Om någon säger "stopp" stannar alla.
6. Först ställer man ner; sedan diskuterar man.
7. Det som är stort fälls upp och ihop av två, med en vuxen.

Stämpeln BARA I BERÄTTELSEN visar det som kan hända i en berättelse men inte vid en riktig transport.

Och vet du något om vägen, säg det innan. –J.